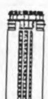
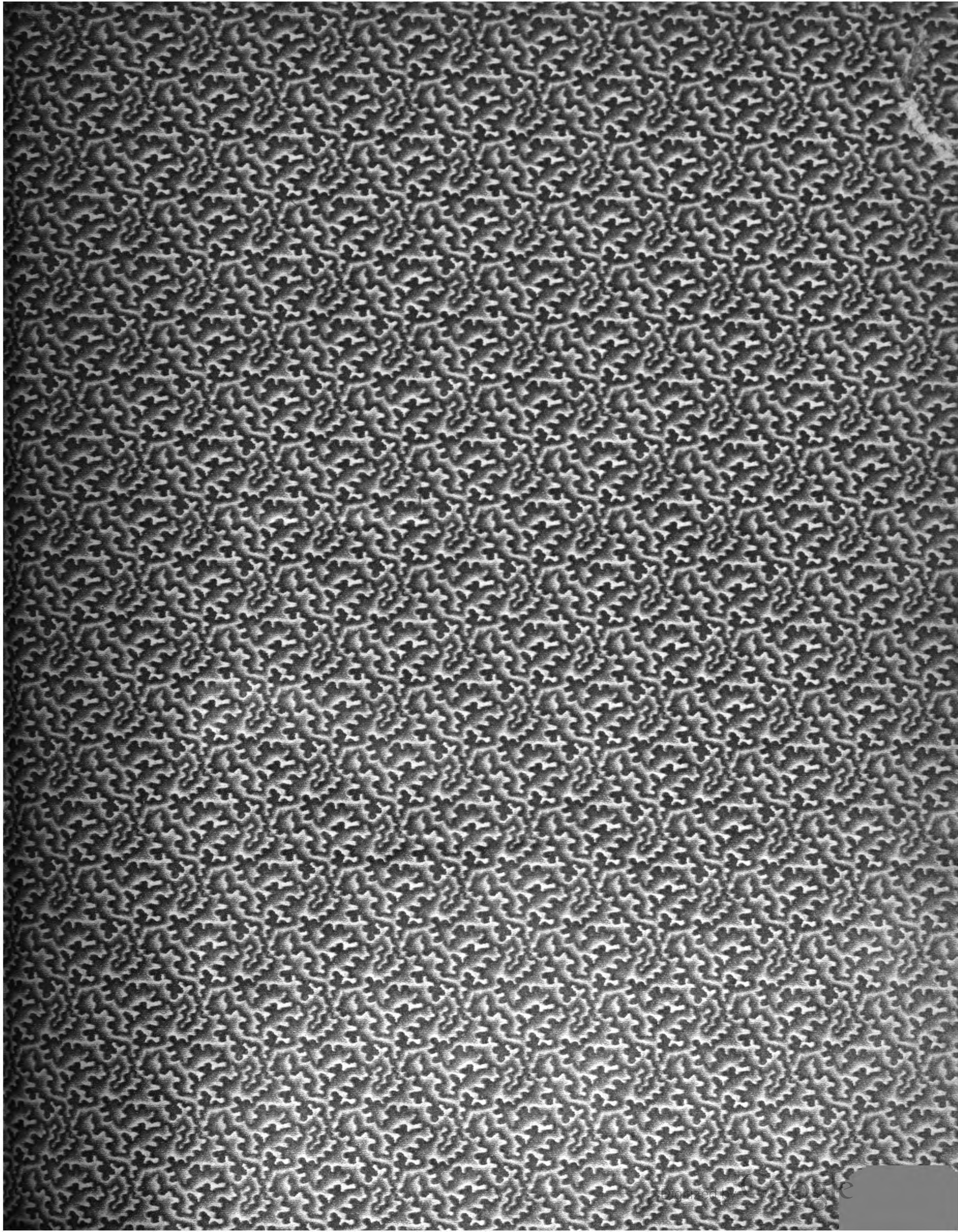

Ruth in vier boeken

Petronella Moens, Adriana van Overstraaten

RUTH

IN

VIER BOEKEN.

„ *Gij hoort de ruime Hemelkooren*
„ *Weêrgalmen, uwen naam ter eer:*
„ *Maar Gij, gij wilt ook 't wormtje hooren,*
„ *Dat op uw voetbank kruipt, ô Heer!*
„ *Ja Gij, gij zult mijn schaamle zangen*
„ *U toegewijd, in gunste ontvangen.*" ——

J. VAN OS.
Gedichten. *Bladz.* 53.

RUTH.

in vier Boeken.

door

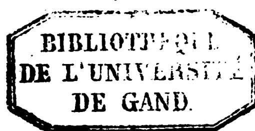
Petronella Moens en Adriana van Overstraten.

Leden van onderscheiden Kunstgenootschappen.

Thans droogt de Aartsgoedheid, ná een reeks van tegenheden,
Noomie's traanen af, daar Ruth met Boas paart:
Zij ziet haar's Machlon's weeuw, verrukt, naar 't autaar treden,
En dankt der vadren God, wiens oog op 't huwlyk staard. —
Ja, volk van Bethlehem! de hemel zal u hooren,
Nog meer dan Rachel's beê — dan Leâ's vruchtbaarheid;
Uit Ruth wordt hoger Stam — wordt Obed U gebooren,
In wiens geslacht de Leeuw van Juda wierdt verbeidt! —
I. E. de Witte Junior.

In 's Graavenhaage by
J. C. LEEUWESTYN.
1790.

OPDRAGT

AAN ONZE GELIEFDE

OUDERS.

Natuur, die in ons hart haar zachte ſtem verheft,
Geleid ons naar de gloënde Altaren
Der Dicht-kunst, daar de galm der ſnaren,
Van 't godlijk koor-muzijk, de luistrende aandagt treft.

Verbeelding, ſchetst uw zorg voor onze tedre jeugd,
Wij bieden, daar gevoel ons griefde,
Dit offer onzer dankbre liefde,
Deez Bijbel-ſchets van trouw, erkentenis en deugd. ——

* 2 Uw

Uw minzaam hart, dat warm voor onze zwakheid pleit,
Zal nooit onze Autaar-gaven wraken,
Gij ziet de heilge vonkjes blaken,
Die 't zuiverst fijnst gevoel van liefde en pligt verſpreid.

De ſchoone Ruth, door ons in 't luchtig zomer-kleed
Der Poëzij, in Neêrlandsch dreeven,
Daar duizend bos-koralen zweeven,
Met losſe zwier geleid, beevt voor geen nadrend leed. —

Kunst-Rechters! wier vernuft, door waare kundigheid,
Gezuivert, onze Nimf veréeren,
Door 't geen wanſchiklijk is te weeren,
Vol moed vertrouwen wij haar aan uw wijs beleid.

Beöordeelt vrij ons werk, toont zijn gebreken aan,
Dit zal ons leer-graag hart bekoren;
Doch, doet geen lage ſchimptaal horen,
Maar noopt ons, vriendlijk, 't pad der glorie in te ſlaan.

Bedil-

Bedilzucht vest dan vrij, op RUTH, haar geemlijk oog,
En poog, in al haar tedre trekken,
Iets, dat haar vitlust vleid, te ontdekken,
Dat nijd en laster vrij op hun triomphen boog.

De jonge ſpeelgenoot van *Juda's* fiere jeugd,
De Roem der *Moäbitſche* reien,
Mag zig met uw beſcherming vleien,
Beminlijke Oudren! die u in ons werk verheugd.

Ja, dierbre! daar ons hart, van u, geen weigring wacht,
Ziet ge eerst de blijde Bruid verſchijnen,
Van agter 't gaas der tijdgordijnen,
Als elk, op 't grootsch toneel der kunst, haar tegen lacht.

Verrasſing, ſchenkt welligt uw ziel 't aanminnig zoet,
Daar we alles van uw gunst vertrouwen,
Uw zachte, uw reine vreugd te aanſchouwen,
Loond onze vlijt, en wekt onze oeffening, lust en moed.

De laatste dicht-vonk, die in onze boezem gloeid,
Zweeve in de zucht voor uw belangen;
Gij leerde ons, stamlend, de eerste zangen,
Waar langs des stervlings galm, in 't lied der Englen vloeid.

Ons hulploos leeven, door uw tedre zorg, gekweekt,
Zaagt ge, als de morgen scheemring, blaaken,
Gij bleevt voor 't schomlend wiegjen waken,
Daar jonge onnozelheid, om liefde en bijstand smeekt.

Ons heil waar uw geluk; ons lijden gav u smart,
Gij deedt ons lente bloezem groeien;
Uw hulp deedt onze krachten bloeien,
Wij schuilden, kommerloos, aan uw beminnend hart.

Gij wijde ons vroeg der deugd; ge ontsloot ons 't spoor der eer;
Gij zaagt ons, ras, de blijde lieren,
Met palm en veld-viooltjens sieren,
Dan vleiden we ons, gerust op uw bescherming, neer.

Dan

Dan klonk de kindſchen toon, door 't vreedzaam bloeiend groen,
Langs d' ouden boord der *Schelde* ſtroomen,
En deze zacht bebloemde *Zoomen*
Dan koſt het kunstloos lied der onſchuld u voldoen.

Thans, aan de trouwe hand der oeffning, voortgeleid,
Naar 't heiligdom der wetenſchappen,
Biên we u, op ſteiler glorietrappen,
De galmen onzer lier, geſnaart door dankbaarheid.

Ontvangt beſchermt de telg, van 't zangbeminnend kroost!
Onwrikbre trouw konde ons verrukken,
Zij deedt ons zacht de ſnaaren drukken,
En d'Eer-krans ſtrenglen, voor de roem van 't gastvrij Oost.

Gods liefde hoorde RUTH; zij hoore ook onze beê!
Zij doe uw heillot welig bloeijen!
Uw vreugd, elk rollend tijdſtip, groeijen!
Ziet de ouderdom gekroont met zaligheid en vreê!

Deelt

Deeld in 't geluk van Hem, die de onschuld heeft behoed,
Van *Boäs*, die de reinste weelde
Genoot, terwijl Gods min hem streelde,
Ziet, door *Noömie*, u, in 't oord des lichts, begroet.

PETRONELLA MOENS.

ADRIANA van OVERSTRATEN.

Aardenburg en
Bergen op den Zoom.
1789.

BIJ

BIJ DE UITGAVE
VAN
RUTH
IN
VIER BOEKEN,

DOOR

MIJNE GELIEFDE VRIENDINNEN,

PETRONELLA MOENS

EN

ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

Wie zie ik, met verheven vlucht,
Verrukt ten ſtarren Hemel varen?
Wier glorietoon doorklieft de lucht?
Wie troont de Seraphs bij haar ſnaren? ——
Wie zingt, in vloeijend maatgeluit?
Wier galm wordt door geene aard geſtuit?

Wie toont als Engel, in dit leven? . . . .
Wier melodij doordringt mijn oor?
Wie gaat de Cherubijnen voor;
Om hen en maat —— en toon te geeven? ——

Verrukking! ben ik nog op aard,
Op aard, aan 't laag des worms gekluisterd?
Neen; 't doodsdal wijkt! — door grootſcher vaart,
Ontzinkt het ſtof dat mij ontluistert!
Hoe! wenkt de blijde onſtervlijkheid?
Wat zang! wat hooge majeſteit! . . . .
Zou zoo het lied eens ſtervlings klinken?
Wat zie ik? zou dit waarheid zijn? . . . .
Twee Maagden — maar in Englen ſchijn,
Doen mij die kelk der vreugde drinken! ——

Twee Maagden? —— halsvriendinnen! ja,
Het waar uw lier die mij verrukte ——
Mijn hart vloog ieder toontje na,
Zoo vaak uw hand den Cither drukte!
Heel lofzang, zong ik aan uw zij' ——
De klimming uwer melodij,

Klonk

Klonk mijn gevoel, in zachten keten;
'k Schonk Ruth, *in elke levenskring,*
Mijn' aandacht —— mijn bewondering
Zij deedt mij vaak deeze aard vergeten!

't Is grootsch, wanneer des Dichters hand,
De deugd met edlen zwier doet praalen ——
't Is grootsch, wanneer een ſcherp verſtand,
De kroon der glorie weg mag haalen;
Maar grootſcher, als een tedre maagd,
De hooge vlucht eens Seraphs waagt,
Om 't pleit der Godsvrucht te voldingen! ——
Maar grootſcher, als haar Hemelsch lied
Haar onderwerp die kleuren biedt
Die ons der ſtervlijkheid ontwringen!

Mijn Moens! *hoe vreugdvol klopt mijn hart!*
Mijne Overstraten! *lieve vrinden!*
Een vriendſchap, die zelfs eeuwen tart,
Doe ons elkander waardig vinden!
Ik juich —— ik dank d'Alzegenaar,
Voor zulk een edel vriendenpaar,

** 2 *Wier*

Wier ziel door kunst —— door deugd verheven,

Het Vaderland ter glorie zij ——

Dat, grensloos, in der Dichtren rei,

Gezegent, hun ter eer, zal leven! ——

MARIA VAN ZUYLEKOM.

's Haage,
Slachtmaand
1789

BIJ

BIJ DE UITGAVE
VAN
RUTH
IN
VIER BOEKEN,
DOOR MIJNE
BIJZONDERE VRIENDINNEN,
DE WEL EDELE JONGKVROUWEN
PETRONELLA MOENS
EN
ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

't Waar nimmer mijne taak een Loflied optezingen;
De waare *Dichtkunst moet op eigen zuilen ſtaan,*
Zij moet, door eigen ſchoon, *zich zelv den tijd ontwringen,*
En, met een' fieren blik, haar lastraars nederſlaan.
Dan, daar geheel mijn hart — geheel mijn denkvermogen,
Vriendinnen! zijn geboeid aan uw' vergoden Lier,
Daar Ruth, *in Englen gloor, zweevt voor mijn ſtarende oogen,*
Vlecht ik een' kleenen tak in uwen dichtlauwrier! —

** 3 Hoe

Hoe heerlijk blinken Deugd en Godsvrucht in deez' bladren! ——
Hoe treffend schildert gij de reine Huwlijksmin! ——
Hoe zalig golvt het bloed, door de opgezwollen adren,
Voor Elimélech's *weeüw — voor* Machlon's *Echtvriendin!* ——
Natuur, *eenvoudig, schoon, vól orden in haar werken,*
Heft zelv een danklied aan, als Gij haar lof verhaalt! ——
De Dood, *in uw pinceel, draagt geene ontzettings merken,*
Wijl gij, in Hem lval, der Christnen stervüur maalt!...
Verheven Zangsters! Roem en glorie der Batavên!
Geheel een Vaderland zij aan uw kunst verplicht,
De dankbre naneef moge uw vlijt erkentlijk staven,
Als hij uw beider naam, in 't hart, eene eerzuil sticht! ——
Waar gij de Cither drukt zijn oor en ziel verrukking;
De deugd wordt Godlijk schoon, als gij de deugd bezingt ——
De ramp word waare ramp —— *de wreedheid wordt verdrukking,*
Als gij ter Dichtroll' treedt, en dáár hun pleit vóldingt! ——
Ons hart dringt, met uw' zang, ten blijden Hemel binnen,
En, 't zij gij Scheppers gunst of straf ons hooren doet,
Gij leert, in ieder vak, *ons 't zorgend weezen minnen*
Dat overäl gebiedt —— *dat al zijn schepzlen hoedt!* ——

De

De Terpen, omgebeeld door menschenbloed en traanen —

Door honger afgeknaagd — *door pest ter neêrgedrukt* —

De gruuwlen in natuur — *het leed der onderdaanen*

Zijn, ieder in hun licht, *aan uw pinceel gelukt!* —

Ja, schoon oud Juda *schreit* — *schoon* Moab *zucht en zondigt*,

Uw zangnimf houdt het recht des Eeuwigen op 't oog;

Zij heeft dat heilig recht in al zijn schoon verkondigd;

Zij toont God altijd God! — *Altijd rechtvaardig* - *hoog!* —

Heel lofzang zinkt de ziel, door u vervoert, ter neder,

Zij zinkt en voelt het stof, dat haar ten kerker strekt;

Gij wenkt, en fijner toon geeft haar heur klimming weder,

Zij rijst, en hoort de galm, die haar ten leeven wekt! —

De vriendschap boeit uw hart, aan één *fluweelen keeten,*

Zoo boeit uw beider kunst uw' naam aan de eeuwigheid:

Elk' telg der weetenschap moge u zijn sieraad heeten,

Zoo ras hij u begluurt, in al uw majesteit! —

Bevallig vriendenpaar! — *Bevallige eer der Maagen!*

Gij wreekt uw kunne, *door uw welgegrond gezag;*

't Vóórôordeel, door uw' roem, beschaamd ter neêrgeslaagen,

Zwicht, daar uw studie toont, hoe veel een vrouw vermag! —

Gij

Gij voelt uw waarde als mensch — *als mensch door deugd verëdeld,*
Door kunstmin opgevoed — door weetenſchap beſchaafd, ——
Daar gij den laster trotscht — daar gij geen' lofzang bedelt,
Dwingt gij de kunst, DOOR KUNST, dat zij uw glorie ſtaaft! —
Treedt op — treedt beiden op, en koomt de Seraphs nader! ——
Treedt op — met fieren tred — gints wenkt de onſtervlijkheid —
Het Vaderland der kunst — de woning van uw' Vader ——
Het oord — het zalig oord, dat ons ter ſtarren leidt!....
Treed op, mijne edle MOENS! — *treed op, mijne* OVERSTRATEN!
Ziet iedren Dichter grootsch op zulk een zustrenpaar! ——
Gij meugt u op den dank des Kunstenaars verlaaten;
Heel Neêrland galmt hun toon — uw' lofzang — juichend naar!

J. E. DE WITTE, *Junior.*

In den Haage,
Slachtmaand
1789.

BIJ DE UITGAVE
VAN
RUTH.
IN
VIER BOEKEN.
DOOR
DE WEL EDELE JONGKVROUWEN
PETRONELLA MOENS
EN
ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

Het eêlst vriendinnenpaar, is door de deugd verrukt,
Der Moabítsche Ruth, *in Bethels vruchtbre velden,*
Die, schoon zij, voor een poos, door rampen wierdt gedrukt,
Zich zag, door 's Hemels gunst, met man *en* land *vergelden.*

* * *

De

De ſchier verſtorven ſtam bleef, door haar echt, in ſtand,
Met Boäs, *om zijn deugd met zegen overladen;*
Daar hij den akker lost, door hongersnood verpand,
En Elimelechs *weeüw doet in vernoeging baden. —*
Hoe treft ons hier de blijk der Alvoorzienigheid,
Daar, uit deez ſchoone vrouw, der volken heil moest worden,
Wiens merk door dit tafreel op 't heerlijkst legt verſpreid,
In ketens, geſchakeert door grootheid rang en orden!
De keus des onderwerps — het vuur der poëzij,
Van Dichtgewijde MOENS — *van Keurige* OVERSTRATEN,
Zet RUTH's *verheven deugd de ſchoonſte luister bij,*
Niets is door 't kunstpinceel onäangeroert gelaaten. —
Die deugd der ſchoone RUTH *ontrukt mijn oog een traan,*
Daar zij de dwaalleer volgde in Moabs *donkre ſtaaten,*
Ook daar ze, in Bethels *veld, verrukt ter feest mogt gaan;*
Zoo treffend afgemaald door MOENS *en* OVERSTRATEN.

P. EYSENBROEK.

OP

RUTH

IN

VIER BOEKEN

DOOR DE

BEGAAFDE DICHTERESSEN,

PETRONELLA MOENS

EN

ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

Den heilgen WOESTEINIER *op hoogen toon te maalen,*
Voegt VONDEL: Terah's *Zoon bekoorde een'* HOOGVLIETS *geest:*
Van SELS *zong* SALOMON, *op een verheven leest:*
Van MERKENS *Dichtheldin deedt* DAVID *glansrijk praalen.*

Met Jonas *kon de* HAAS *verdienden lof behaalen:*
HOOGSTRAATEN *schetste, voor geen Momussen bevreesd,*
Den grooten TARSER, *dien een bliksemschicht geneest,*
Daar hem zijn Heiland komt, met Hemelsch licht, bestraalen.

Maar Machlons *weduw, die aan God verloofde vrouw,*
Die, na heur Ega's dood, aan Noömie *getrouw,*
(*Schoon* Orpa *keerde*) *huis en maagen durft verlaaten;*

Te volgen, tot zij huuwt aan Boäs, *en haar' schoot*
Een' OBED *baart, wiens zaad al 's menschen heil besloot,*
Voegt dit Vriendinnenpaar, voegt MOENS *en* OVERSTRATEN.

J. W. DE WILDE.
Hag. Bat.

RUTH

R U T H.

IN

VIER BOEKEN.

EERSTE BOEK.

Gewijde Dichtkust! die een Seraph zelf verrukt,
Als hij, tot lof der deugd, den gouden Cijther drukt.
ô, Telg van 't reinst gevoel! die stoflijke aardelingen,
Der geesten Choormuzijk, al staamlend, na leert zingen.

Uw zuivre Hemelgloed ontvonkt, op nieuw, ons hart,
Uw invloed, die den ſtroom van 's levens wisling tart,
Doet ons, in 't ſterflijk oord, nog eens de ſnaaren ſtrelen.
Ons jeugdig oog, bekoort door Bijbelſche tafrelen,
Door 's Hoogſtens wijsheid met onwelkbre verw gemaald,
Ziet elke trek, op 't ſchoonst, door waarheids glans beſtraald.
Ja, 't lust ons op het graf der lang verſlonden eeuwen,
Een krans te ſtrenglen voor de glorie der *Hebreeuwen.*
De jonge Schoone die door ware deugd bekoort,
Judea's velden koos voor *Moabs* welig oord,
Voor RUTH, het pronkjuweel van Isrels maagden reïen.
Nog kan haar naam, haar deugd het Joodſche nakroost vleïen,
Terwijl de *Christen* haar met heilgen eerbied roemt,
Daar *Iſaïs* geſlacht haar, juichend, *Moeder* noemt.
Verheven *Majeſteit!* voor wien de Cherubs knielen,
Uw glorie ſchitterd grootsch voor onze ontgloeide zielen;
Kroon onze pooging! leer ons, op deez wentlende aard,
Dien toon, die 't morgenlied der Englen evenaart!
Der Englen die de tijd hun welkom groet deên hooren,
Toen deezen Aardbol uit den Chaös wierdt geboren,

Toen

Toen zongen zij uw' roem op 't wentelend gewest,
Wij zien uw menschenmin, in 't stervlijk oord gevest,
Met grootschen luister, door het floers der eeuwen schittren.
Het heil des stervlings moog de ontzinde hel verbittren,
Geen nood! Gods liefde waakt, zij slaat het menschdom gae.
Hoe schoon reist gints het licht, in 't vruchtbaar *Ephrata*!
Ja, graanrijk *Bethlehem*! de nacht van donkre zorgen
Verdwijnt, wij groeten thans, verrukt, uw blijden morgen,
Uw heil uw welvaart zweeft op roozen wieken aan,
Uw glorie schitterd op de ontloken lelieblaân!
'T naburig *Tirus* moog met purpren weerglans pronken,
Het kooprijk *Sidon* vaak de vale nijd ontvonken,
Dan, *Bethlehem*! uw naam, waar 't menschdom roem op draagt,
Word in eene Eerzuil, die Gods heiltroon onderschraagt,
Voor eeuwig gegraveert, door gloende Cherubijnen.
In 't stervuur van de tijd zal noch uw glorie schijnen,
Schoon 't machtig *Ninevé* met *Assurs* rijkstroon praalt,
En 't oude *Memphis* in de duurzaamste Eerenaald
Zijn naam aan 't woest geweld der Eeuwen poogt te ontwringen
Historiekunde blijvt uw lof, verheerlijkt, zingen.

Daar de onbeſtendigheid op hun gedachtnis woedt,
En der vergetelheid op 't puin dier grootheid wroet.
Ja, nedrig *Bethlehem*! gij ziet uw voorſpoed bloeïen;
Haast doet de dankbre vreugd *Nöömies* boezem gloeïen,
Terwijl, in 't ruimst verſchiet, de ſchoonſte heilzon blinkt!
Elk ogenblik dat in het peïloos eeuwig zinkt,
Zal, aan het ſtarend oog, uw nadrend heil ontdekken,
Eerlang zal *Bethlehem*, ten wieg voor Vorsten ſtrekken,
De ſchoonſte Rijkskroon, die ooit luister heeft verſpreid,
Praalt haast, daar 't blatend Lam in malſche klavers weidt.
Ja, de Eer van *Bethlehem*, zal door 't heeläl weêrgalmen,
Wen 't juichend Hemelheir, omkranst met vrede-palmen,
Zijn weldoend God, zyn Vorst als ſtervling blij begroet!....
Dan zacht! hoe pinkt ons oog, door zuivre Hemelgloed!
Vergeefs ſtaart d' Engel op die Gods geheimenisſchen!
Genoeg: het Godlyk woord zal nooit zijne uitkomst misſchen;
Daar 't Eeuwig oog het kroost van *Jacob* trouw beſchut!
Weläan! wij zingen dan uw deugd, o ſchoone RUTH!
De blonde welvaart die, in versch ontloken roozen,
De kommerloze vreugd, met lachend ſchoon, doet blozen,

Lag

Lag in den zachten arm der gulle vruchtbaarheid,
Bij 't heuvlig *Nebo*, op het vlakke veld gevleid,
't Gehuil van Boschgediert, en barre Woestenijën,
Verloor zich, ſmeltend, in den galm der dankbre reiën,
't Geluk bloeide in de ſchauw van malſche dadelblaân,
Langs bloemrijke oevers van den kronklenden *Jordaan*,
Hier deelde *Moabs* kroost, in reine zaligheden,
Daar 't heil door *Abraham*, voor *Loth* eens afgebeden,
Hen mild bedauwde, ſchoon de ſnoodſte afgoderij
De Godheid hoonde. Hier kon zuchtende onſchuld vrij;
Haar Vaderland ontvlucht, een ruimer adem halen,
De gastvrije overvloed ſpeelde in de vruchtbre dalen,
Daar Isrel, wreed geſchokt door helſchen burgertwist,
En buitenlandsch geweld, al 't zoet des voorſpoeds mist.
Nog bleev om *Sichems* puin de wrede tweedracht waren,
Nog bouwde ondankbaarheid voor de afgoôn zoen altaren,
Nog, ſiddrend voor 't geweld van 't volkrijk *Midian*,
Weergalmde d'oorlogskreet van *Berſeba* tot *Dan*.
De landbouw lag verſmoord, in menſchenbloed en traanen,
Wraak ſcheen voor 't vaal gebrek alöm een weg te baanen,

 Terwijl

Terwijl het Herdrendom, in treurige eenzaamheid,
Om 't weggeroofde Veê, angsvallig klaagt en ſchreidt,
Rust en genoegen waar uit *Jacobs* erv geweken,
De krijtendste armoê woede, in de onlangs vruchtbre ſtreken,
En doofde alöm de zucht voor 't dierbaar Vaderland.
De zorgende oudermin, die nimmer tegenſtand,
Aan lydende natuur, in 't uur des doods, kan bieden,
Deedt vaak een huisgezin 't beloofd gewest ontvlieden,
Toen *Abimelech*, nu beroofd van hoop en troost,
Bij *Moab* ſchuilplaats zocht, met echtgenoote en kroost.
Wie leerde ooit onze Nimph, bij 's waerelds wisſelingen,
't Onwrikbaar wijs beſtek der eeuwge goedheid zingen?
Voorzienigheid! uw oog, dat Spheer bij Spheer gebied,
Dat *Seraphs* trouw bewaakt, ſluit zich voor 't wormpje niet!
Geen zwarte duisternis doet d'aardling hooploos treuren.
De blijdſte daagraad zal de droefſte nevlen ſcheuren,
Vreugd droogt de tranen af van 't ſchreiënd huisgezin,
En 't liev genoegen lacht in d' arm der huwlijksmin.
Nu zien wij 't zacht gevoel in dankbre boezems gloeiën,
Terwijl, op vreemden grond, de Mirten kransſen groeiën,

Daar

Daar *Abimelechs* kroost al 't zoet der lievde ſmaakt,
En 't zwoegend ouderhart door reinen wellust blaakt.
Twee fiere telgen, in den ſchoonſten vaag van 't leven,
Naar 't toppunt van geluk en glorie te zien ſtreven,
Bemind door Maagden, op wier godlijk ſchoon gelaat,
Bekoorlyke onſchuld, lievde en deugd geſchilderd ſtaat,
Kan 'sVaders edle ziel, door vreugd, haar zelv ontvoeren,
En Moeders boezem door de zoetſte driften roeren.
Noömi kent op aard geen angst geen knellend leed,
Nu ze al den rampſpoed, die haar immer trof, vergeet.
Haar *Machlon*, die zij 't eerst aan 't kloppend hart mogt drukken,
Toen dankbre vreugd de ziel haars Echtvriend kost verrukken,
Haar *Machlon* die zij, zelv in bange hongersnood,
In haar verflauwden arm, het laatſte voedzel boodt,
Terwijl zij 't jongſte wicht, beklemd door tegenſpoeden,
Vergeevs al vleiënd zocht, met boezem melk te voeden,
Daar haar bezweken kracht, door doodzweets, ſcheen geblust,
En 't uitgeteerde kroost het jongst vaarwel gekust:
Haar *Machlon*, al de vreugd van *Abimelechs* dagen,
Wiens eerst ontloken jeugd hem 't moeilijkst lot hielp dragen,

Was

Was nu der Oudren troost, hun blijdschap eer en roem,
Vol tedre lievde omhelst door *Moabs* maagdenbloem.
De jonge RUTH, die 't hart der fierste jongelingen,
Door zachte aanvalligheên, tot reine min kost dwingen,
Die schoone Maagd, de vreugd van *Moabs* vrolijk oord,
Hadt *Machlons* jeugdig oog en fiere ziel bekoord.
De waare Godsdienst, door geen bijgeloov vernedert,
Hadt haar aandoenlijk hart, door reine drift, vertedert,
Zij staarde door den rook van 's afgods Autaar heên
Op Vader *Hebers* God, met vuurge smeekgebeên.
Haar stille zuchten, die voor zijnen heiltroon zweevden
De reine deugden, die in 't maagdlijk harte leevden,
Behaagden 't scheppend oog der zaalge menschen min,
Zij zelvs blies *Machlons* ziel den gloed tot wellust in.
Een zuivre lievde, door de Godheid zelv geheiligt,
Pronkt voor de nevlen van vooröordeel, trouw beveiligt.
't Aanminnig paar genoot, schoon *Moab Isrel* vloekt,
't Geluk dat lievde en deugd in Scheppers heilbron zoekt.
Bevallige *Orpa*, een der lievste speelgenoten
Van jonge RUTH, deedt nu haar zuivre min vergroten,
Terwijl

Terwijl zij hand en hart aan brave *Chiljon* ſchonk
Het gul genoegen, dat uit tintlende oogen blonk,
Deed dankbre toonen uit verruimde boezems rijzen,
Men hoorde *Jacobs God*, door *Moabs* dochtren prijzen,
Het heillot, eens geſpelt door trotſchen *Biliam*,
Gloeide in de vonkjes ſtaag van *Mispas* offervlam,
Ja, 't waar geloof, bewolkt door *Moabs* vloekältaren,
Golvde in een luchtig floers op gouden koren airen.....
Dan, welk een zwarte damp bedekt het blij verſchiet?
De vreugd ſtervt in den arm van 't jammerendst verdriet.
Geluk zinkt in den ſtroom der wentelende jaren,
Nog trilt de feestgalm, door de blijde bruilofts ſnaren,
Nog is de huwlijks koets met zacht gebloemt omkranst,
De zuivre wellust, die op mirth en roozen danst,
Doet *Chiljons* boezem, door de reinſte weelde gloeien,
En tranen van gevoel langs *Orpas* wangen vloeiën.
De feestrei zong nog 't heil van 't pas vereënigt paar;
Wie dacht, daar alles juichte, aan 't naderend gevaar?
Dan, Hemel! welk een angst doet 't bloed in de adren ſtollen?
Elk vrolijk tijdſtip ſcheen, beklemt, voorbij te rollen,

Een doodelijke gil vervangt het huwlijks lied.
De Alwijsheid, die 't heeläl door éénen wenk gebied,
Zag zich reeds lang, op 't snoodst, door *Moabs* gruwlen tergen,
Zij spreekt: Gints word de top der hemelhooge bergen,
Omsluiërt, door een wolk van dampen 't zaam gepakt,
Een wolk die, nu verdunt, na lage dalen zakt.
De heldre zon schijnt, met een aklig floers omtogen,
't Verwelkend woud wordt door geen koeltjes meer bewogen,
De bloemen kwijnen; 't veld wordt door een gloed verzengt,
Daar zich de onreine lucht met stervlings adem mengt.
Nu hijgt de borst bekneld, en, op de gloende lippen
Zweeft wanhoop, angst en dood. Elk wijd zijn laatste stippen
Aan liefde en vriendschap, daar de zuchtende natuur
't Verhard geweten wekt, in 't uiterst levens uur. —
Vol angst wacht de ondeugd nu de schriklijkste beloning!
Maar, ach! 't verderf dringt mede in 's deugdgezinden woning!
Schoon de eeuwge menschenmin, al 't leed der onschuld ziet,
Hoe vaak deelt zij in 't lot van 't ondermaansch gebied!
Dan, schoonze een' zwarte storm van dollen ramp ziet woeden,
Haar heilzon gloort, op 't schoonst, in 't felst der tegenspoeden,

Terwijl

Terwijl ze in 't onheil deelt, der broze stervlijkheid.
Juicht ze in de stralen die de onwelkbre deugd verspreidt!
Welk aklig treurtoneel ontdekt zich aan onze oogen!
ô, Lievdrijk God! hier schreid de deugd om mededogen!
De jonge *Chiljon*, die verrukt zijn dierbre Bruid
Op 't heilig Huwlijksbed, in knellende armen sluit,
Voelt, op het onverwachtst, zijn levenskracht bezwijken,
De Pest doet reeds allom haar heillooze invloed blijken,
De blijde veldling, korts met welvaarts blos getooid,
Verbleekt, terwijl de dood zijn gloênde vonken strooit,
De statige eik, verschroeit door paarsche bliksemschichten,
Splijt krakend, daar het vuur zijn jeugd en kracht doen zwichten.
De tedre klimop, die zich strengelt om zijn stam,
Sterft, nu getroffen door de blaauwe sulfervlam.
Zoo scheen ook *Chiljons* gaê, in de ijslijkste ogenblikken,
Daar 't laatst vaarwel versmelt in 's levens jongste snikken,
Door wreden zielen angst, van 't levenslicht berooft,
Daar smart de zachte gloed in 't jeugdig oog verdooft,
Zij blijft om 't zielloos lijk haar minnende armen strenglen,
Haar geest volgt *Chiljons* geest, omringt door vriendlijke Englen

Dan, daar haar huwlijks vriend het wentlende ſtof ontvlucht,
Blijt zij aan de aard geboeid. — Een bange boezemzucht
Doet 't ſtervlijk leven, in 't beklemde hart weêr tikken,
Haar tedre zielvriend, door 't vermoeiend hijgen — ſnikken,
Deelt op het grievends thans, in *Orpas* bittre ſmart,
Het ijsſelijkst gevoel ſcheurt zijn melijdend hart.
Bedroefde *Machlon* weent, bij 't ſtervbed van zijn broeder,
ô Dood! gij grieft de ziel der allerteêrſte Moeder!
Noömies moed bezwijkt, daar zij de handen wringt,
En *Elimelechs* klacht, door lucht en wolken dringt.
Die brave moet zijn telg in 't zwijgend graf zien dalen!
Help God! wij zien hem reeds al hijgende adem halen,
De Pest, die in een wolk van ſulfer dampen zweeft,
Terwijl Natuur, vol angst, op haar verſchijning beeft,
Doet 't moordend gif verwoed door hart en adren ſnellen,
De pijnlijkſte angſten, doen de ontroerde boezems zwellen,
Daar, in 't verwilderd oog, de ſmart geteekend ſtaat,
Het koude doodzweet ſtolt op 't blaauw geverwt gelaat!
Wie kan den wreden rouw van 't lief gezin beſchrijven?
Hoe ſmeekt de Huwlijksmin om nog vereënt te blijven!

Noömie,

Noömie, die al d' angst der wreedste scheiding voelt,
Terwijl haar brekend hart, in d' engen boezem woelt,
Ziet 's levens laatste vonk in stervende oogen blusfen,
Zijn giftige adem zweeft, bij schreiende afscheids kusfen,
Van gloende lippen, daar *Noömies* hart verscheurd.
Haar trouwen Huwlijksvriend, in 't vreemd gewest, betreurt.
„ 'k Moet, (zucht ze al snikkend) dan de wellust van mijn leven,
„ Mijn *Elimelech* hier aan 't graf ten prooi zien geven?
„ 't Waar niet genoeg mijn zoon, in 't bloeiendst van zijn jeugd,
„ Mijn *Chiljon*, zacht gestreeld door schuldelooze vreugd,
„ Door de akeligste dood, mijn arm te zien ontrukken,
„ 'k Moest nog mijn gae ontzield in trillende armen drukken!
„ Mijn dierbre huwlijksvriend! ô lievling van mijn hart!
„ Ach! eindigde ook den dood mijn gadelooze smart!
„ Ach! had het vaal gebrek me in *Bethlehem* doen sterven,
„ 'k Zou thans niet eenzaam in afgodische oorden zwerven!
„ Mijn gae in wien ik, ver van mijn geboorten grond,
„ Mijn aardsche zaligheid - mijn vriend - mijn schutsheer vond!
„ Mijn dierbre *Machlon*! ach! ge omhelst uw tedre Moeder,
„ Mijn Zoon! nog gaapt het graf van uw geliefden Broeder!

„ Helaas! gij zaagt daar niets dat troost of bijstand boodt!
„ Uw Vader worstelt met de pijnelijkste dood,
„ Nu zal de wreedste rouw de vreugd uws levens storen,
„ Gij zult mijn klacht, naast die van schreiënde *Orpa*, horen
„De hand der lieve RUTH droogt zacht uw tranen af,
„Maar 't knagend leven baant me een weg naar 't vreedzaam grav"!
De jonge *Machlon* voelt zijn manlyk hart bewogen;
Hij sloot, al wenend, zelv zijns Vaders brekende oogen!
Terwijl zijne Echtvriendin een vloet van tranen plengt.
En met *Noomies* smart haar tedre klachten mengt.
Dan, eens nog schijnt den dood 't verblijv der smart te nadren,
Een onuitblusbren gloed dringt mede in *Machlons* adren.
Is 't mooglijk, *Isrels God*! duld dit uw lievde uw trouw,
Blijkt dan uw Vaderzorg in 's aardlings smart en rouw?
Kan 't kleenste schepzeltje niet op uw goedheid roemen?
En zal den mensch zijn God een wrekend rechter noemen?
Bewolkte reden kan slechts flauwen bijstand biên,
Maar de eeuwge Godheid leert ons 't licht der wysheid zien.
Haast zal beproefde deugd in *Juda's* vruchtbre weiden
Menschlievenheid getroost ter Englen feestrei leiden.

Wen

Wen *Moabs* trotscheid taant, bij *Isrels* offervlam,
Zoo groet de waereld eens de *Leeuw* uit *Juda's* ſtam!
Kom! dat medogenheid een ſtille traan doe vloeiën,
Daar lievde, daar natuur de tedre ziel blijv boeiën!
't Gefolterd huisgezin vervul de ſombre lucht,
Thans met geen bange klacht noch tedre boezem zucht.
Kan 't hart, verſcheurt door angts, nu geen verlichting geven?
Nog worſtlen jeugd en kracht met *Machlons* vluchtig leven,
Hij ſlaat zijn ſtervend oog op zijn verbleekte gaê,
En ſmeekt den levens Vorst, nog ſtamlend, om genaê.
Zijn Moeder blijvt verſtomt hem aan haar boezem klemmen,
Terwijl de hand des doods, zijn kokend bloed doet ſtremmen.
„Ach! (zucht hij,) dierbre RUTH! voor de eeuwigheid bemind,
„Ach! dat *Nöomie* ſtaag een lieve dochter vind
„ In *Machlons* trouwe gaê! Nooit zult gij haar begeven,
„ Dit ſpeld mijn minnend hart, ô blijdſchap van mijn leven!
„ Ach! dat uw zachte hand haar hete tranen droog'! ....
Zijn ſtem bezwijkt: doch, in zijn vriendlijk vleiend oog,
Leest nog zijn zielvriendin de kracht der reinſte lievde,
Die haar aandoenlijk hart met wrede ſchichten griefde,

Daar

Daar zij, door fmart ontroert, zijn bleke lippen kust,
Terwijl hij ftervende in haar minzaame armen rust.
Nu zien wij 't akligst lot al d'angts des doods verfpreiden,
Drie tedre duivjes, van hun levensvreugd gefcheiden,
Van allen hulp beroofd, in 't jammer vol gewest,
Daar zorg en wanhoop zelv de flauwfte hoop verpest.
De doffe lijkkreet galmt, door moegetreurde fcharen,
Terwijl der maagdenrei thans, met ontvlochten haïren,
De bangfte klachten flaakt. Hier gilt een fiere Bruid,
Op 't pas gefloten grav, de naam haars lievlings uit.
Gints doet een grijsaart, met de doodskleur op de lippen,
De wreedfte klachten, bij zijn ftervend kroost, ontglippen.
Al waglend, volgt hij 't lijk van een gelievden zoon,
De vreugd zijns ouderdoms. Daar fmoort de zachte toon,
Van 't blijgeboorte lied, zijn ziel doorboorend fchreiën,
De moeder ziet, vergeevs, haar wicht om bijftand vleiën,
De lieve zuigling hijgt, door pijnelijke dorst,
En vind geen laafnis meer aan haar verfchroeide borst.
Noömies ftarend oog, door wreed verdriet verwildert,
Ziet, op 't bedroefd gelaat, de tederheid gefchildert,

Zij

Zij smaakt, door 't knellendst leed gefolterd, zachte troost,
Bij elke weêrhelft van haar pas gestorven kroost.
Zachtäartigee *Orpa* schijnt voor 't noodlot te bezwijken,
Ruth doet, in tegenspoed, eene edle grootheid blijken;
Geen ramp verwrikt haar moed, zij hoopt op de Eeuwigheid,
Die, door het floers des doods, de schoonste stralen spreid,
Zij leerde, aan *Machlons* zij, het heil der Godsdienst kennen,
En zich, in tegenheên aan ware troost gewennen.
Nu voelde zij de kracht der onverwinbre deugd,
Die zich, vertrouwende, in Gods trouwe zorg verheugd,
Geen nare wanhoop kan in haaren boezem dringen,
Niets kan de droefheid over *Machlons* dood bedwingen,
Dan, geen ontzinde drift ontëert haar zielensmart,
Een stille tranenvloed geevt lucht aan 't lijdend hart.
Zij poogd *Noömies* rouw, op 't minzaamst, te verzachten,
Zij huwt haar boezemzucht, aan *Orpas* jammerklachten,
„ Ja (zegt ze al schreiend,) 'k voel mijn jonge zielvriendin!
„ Mijn Moeder! 'k voel de kracht der tedre huwlijksmin
„ Ik heb de lust — de vreugd van 's levens lente dagen,
„ Ik heb mijn weêrhelft naar 't verslindend graf zien dragen.

C

„ Bemin-

„ Beminlijke *Orpa!* 'k voelde eerst 't kloppend hart verscheurd,
„ Toen ik, in *Mathlons* arm, uw' echtvriend heb betreurd.
„ 'k Voelde al de tederheid der reine kinderliefde,
„ Toen mij de bitterste angst bij 's vaders sterfbed griefde;
„ Maar 'k voelde, ô grote God! aan wien 'k om bijstand smeek,
„ Meer dan een stervlijk leed, toen *Machlons* jeugd bezweek.
„ Dit troost me: ons lot zal zich in de Eeuwigheid verëenen.
„ Kom! daar we in eenzaamheid 't voorleeden heil bewenen,
„ Mijn dierbre! zie de hoop lacht in 't verschiet ons aan,
„ De koude hand des doods droogt eens de laatste traan,
„ Mijn *Machlon* leerde mij op 't albestuur betrouwen,
„ Mijn moeder zoudt ge uw heil op *Jacobs God* niet bouwen?
„ Gij weide hem uw jeugd, zijn tedre menschenmin,
„ Ziet ook onze angst, ons leed, mijn jonge hartvriendin!
„ Mijne *Orpa*! de afgodsdienst kon nooit ons oog bekoren,
„ Den Eed, door 's waerelds Vorst aan *Abraham* gezworen,
„ Verzegeld in zijn zaat, 't geluk der wentlende aard,
„ Schoon 't scheemrig oog vergeefs op 't heilloos auter staart.
Intusschen bleef de Pest door *Moabs* dalen woeden,
Niets kon 't genoegen meer in bange boezems voeden;

Ver-

Verschrikking heerschte alöm, daar gulle vruchtbaarheid,
Vergeefs het moedloos oog met rijke schatten vleid.
Allengs scheen d'overvloed in wanhoops schoot te kwijnen,
De werkzaamheid bezwijmt, de zaligheên verdwijnen,
Van 't onlangs bloeiend veld, een treurige eenzaamheid
Heerscht, daar natuur ontroerd, langs beemd en heuvlen (schreid.
Noömie, diep in rouw, om gaede en kroost, gedompelt,
Gestaag door nieuwe smart en zielsängst overrompelt.
Voelt hoe een zachte drift voor 't dierbaar Vaderland,
Met flaauwe vonkjes, in 't beklemde hart ontbrand.
Vergeefs moest 't Pestvuur in haar kronklende aaren gloeien,
Gezondheid deed voor haar weer malsche rozen bloeien.
„ Deez uitkomst, (zucht zij) is een wenk der Godheid zelf,
„ Hij, die zijn woning vest ver boven 't luchtgewelf,
„ Die nimmer zich in 't leed des stervlings kan verlusten,
„ Wil dat mijn koud gebeent' in 's Vaders graf zal rusten.
„ Haar hand wil mij de troost der zaalge vriendschap biên,
„ Ja, 'k zal mij, eer ik sterf, in *Silpas* armen zien,
„ Die trouwe zielvriendin, gewoon aan tegenspoeden,
„ Zal in dit zwoegend hart een sombren wellust voeden.

„ Maar, *Moab*! 't flapend ftof van al mijn levenslust,
„ Van al mijn eer, mijn roem, dat in uw' boezem rust,
„ Blijf me aan uw' vreemden grond, met tedre banden kluistren,
„ 'k Hoor liefde, ik hoor natuur bij hunne graven fluistren.
„ 'k Ontwijk dit oord niet, neen! mijn dochtren!'k zie uw hart
„ Dat ge aan mijn telgen fchonk, verfcheurd door nieuwe (fmart,
„ Ja 'k voel mijn ziel op 't naauwst aan uwe ziel verbonden,
„ Nooit hebt ge één ogenblik uw kinderplicht gefchonden,
„ ô Tijd! die ik wel eer, zoo onbekommerd, fleet,
„ Mijne *Orpa*! gij bezwijkt voor 't al te grievend leed!
„ 'k Zie uw verwelkte jeugd, van 't vleiend fchoon beroven,
„ 'k Zal 't kwijnend leevensvuur door boezemfmart zien doven,
„ Verberg me uw tranen niet, al grieft me uw jammerklacht,
„ De wreedfte rouw verteerd uw lang verflauwde kracht.
„ Ach! hoe grootmoedig kan uw diep bedroefde Zuster,
„ Het lijden tarten, daar de Godvrucht haar geruster,
„ Haar veiliger geleid, op 't God geheiligd fpoor,
„ Dan elk die 't fchijngeluk op aard ten gids verkoor.
„ Mijn RUTH! uw deugd trotfeerd de grievenfte ongelukken,
„ 'kMag me uwgeboorte grond, maar nooit mijn hart, onrukken.

„ In

„ In welk een tweeſtrijd word mijn tedre ziel verward!
„ *Gints* trekt mij 't Vaderland — *hier* uw aandoenlijk hart!
„ 'k Moet, door uw min geſtreelt, in 's levens avond zwerven,
„ Of zacht, in *Ephrata*, op vriendſchaps boezem ſterven,
„ Waar vind ik rust of troost? verſterk me, ô *Isrels God*!...
„ Houdt moed, mijn Moeder! ja, zijn hand beſtuurt uw lot,
(Dus ſpreekt de ſchoone RUTH,) „ de wentelende jaaren
„ Met vreugd en ſmart doormengt, verzilverden uw hairen,
„ Eens dreef u vaal gebrek naar dit bevallig oord,
„ Dat eens mijn kindsheid zoo aanminnig heeft bekoord,
„ Thans doet uw elke ſtreek 't voorleden heil herdenken,
„ Zoudt ge aan 't afgodisch volk uw laatſte leeven ſchenken?
„ God word door *Isrel* weêr al knielende aangebeên,
„ Ach! keer naar d' erfgrond van mijn' dierbren *Machlon* heên!
„ Ik blijf waar ge u bevind, mijn Moeder! trouw verzellen,
„ Het reinst verlangen doet mijn tedren boezem zwellen,
„ Ik zal in *Bethlehem*, waar eens mijn Lieveling,
„ De leijdsman mijner jeugd, het levenslicht ontfing,
„ Aan der *Hebreeuwen God*, mijn dankbare offers bieden;
„ 't Is waar, ik zal de zorg der oudermin ontvlieden;

„ Dan, Ach! hun dwalend hart, aan d'afgodsdienst gehegt,
„ Heeft mij door drift ontäart, lang hunne lievde ontzegt,
„ Ik hoorde *Machlon*, door mijn's Vaders lippen vloeken,
„ 'k Zou vruchtloos heul en troost in 's Moeders armen zoeken,
„ Naauw hadt de teêrste min mijn kloppend hart bezielt,
„ Of 't zag haar daaglijks voor het beeld huns Gods geknielt,
„ Al smekend, dat de wraak mijn huwlijksvriend zou treffen.
„ 'k Deedt vruchtloos haar, zijn deugd, zijn lievde en trouw bezeffen.
„ Zints ik me aan *Machlons* hart onschendbaar heb gehuwt,
„ Waantze is 't een heilge plicht dat zij haar Dochter schuwt,
„ Mijne Oudren! moogt ge in 't eind het heilgeloof ontdekken!
„ Omhelst den waren God, gemaalt in heldre trekken,
„ Der spelende natuur, die ons alöm omringt,
„ Mijn ziel, die zelvs in 't leed haars Scheppers grootheid zingt,
„ Blijvt, waar ik immer zwerv, Gods tedre lievde smeken,
„ Dat waarheids morgenstond in *Moab* aan moog' breken!
„ Mijne Oudren! wordt uw oog eens door dien glans bekoord,
„ 'k Keer dan weêr dankend naar dit altijd dankbaar oord.
„ Kom, *Orpa*! vroeg beroovd van uw gelievde Moeder,
„ Thans aan de zorg betrouwd van een' liefhebbend Broeder,

„ Stierv,

„ Stierv grijze *Selem*, van mijn Zustermin bewust,
„ Niet, daar uw zachte hand zijne oogen ſloot, gerust?
„ Mijn trouwe vriendſchap blijvt voor uw belangen waken!
„ Kom! dat we in *Ephrata* al 't zoet der vrijheid ſmaken!
„ Geen heerschzucht word daar trotsch door zielendwang (gevoed.
„ Geen Koninglijk bevel, verdoofd daar d' offergloed!
„ Wanneer Natuur, beroert door 't loeiën der orkanen,
„ De zon een glanzig ſpoor door 't zwarte zwerk ziet banen.
„ Dan vlucht de bleeke ſchrik, dan zweevt een ſtille lagch,
„ De ſombre ſchepping door, daar elke donderſlag,
„ Die nog van wolk tot wolk, met dof geraas blijvt rollen,
„ De levensſappen doet, in ſidderende aders ſtollen!
Zo word *Noömies* hart, door 't moeilijkst lot verſcheurd,
Door zachte troost geſtreeld, terwijl 't angstvallig treurt.
Ze omhelst haar Dochtren, die met tranen op de wangen,
Al ſnikkend, aan haar hals, met bevende armen hangen.
„ Mijn kindren! (roept ze,) 'k voel, in 't aklig ſcheidings uur,
„ Voor U al 't fijn gevoel der lijdende natuur!
„ 'k Omhels in U, mijn kroost! mijn tedre hart vriendinnen,
„ Geen Moeder kan haar kind met vuurger drift beminnen,

„ Dan

„ Dan U *Noömie* mint; ſchoon ge onder 't kloppend hart
„ Gedragen waart, en eerst de bange barens ſmart
„ Beloont had, aan deez borst met gulle onnozle lonkjes,
„ En lieve lachjes, die de ziel door zuivre vonkjes,
„ Doen gloeiën, 'k had U nooit met meerder tederheid
„ Omhelst, dan, Ach! welk lot ſchijnt nog voor my bereid?
„ Neen! 'k duld niet dat ge uw jeugd, aan mijn verdriet zult (wijden,
„ Wel licht zal heil en rust, eerlang, uw ziel verblijden.
„ Blijvt in uw Vaderland: *Noömie* blijve alleen,
„ 't Beklaaglijkst offer van haar wreedſte tegenheên",
Zij poogt, vergeevs, zich aan hun lievend hart te ontrukken.
Twee jonge ſchoonen door de foltrendſte ongelukken,
Van alle vreugd beroofd, daar niets haar troost kan biên,
Op vreemden grond ten prooi van 't naar gebrek te zien,
Dit treurig denkbeeld doet *Noömies* boezem ſchrikken.
Dan, niets – niets kan 't beſluit der fiere Ruth verwrikken.
Zij vreest de knellende angst, der krijtende armoê niet,
Daar zij haar lievde en zorg aan *Machlons* moeder biedt!
Bezwijkende *Orpa* laat, van haar verbleekte lippen,
Aan *Chilions* zaalge ſchim, de duurzaamſte eed ontglippen.

Dat

Dat nooit haar kindermin voor 't moeilijkst zwerven schrikt,
Zo lang 't verflauwend hart in d' engen boezem tikt.
Kan haar *Noömies* lievde een zachten troost doen smaken.
ô Trouw, ô Vriendschap! hier, hier zietge uw roem volmaken,
Reeds is de dag bepaalt, en 't tedre drietal voelt,
Al d'invloed der Natuur die in hun boezem woeld!

TWEEDE BOEK.

De liefde, die 't bestaan van d' oorsprongk aller dingen,
Op 't duidlijkst tekent, in al de uitgebreide kringen
Der schepping, liefde, die haar grootschen luister spreid,
Doet 't onbegrijplijk *Niet*, die wieg der stoflijkheid,
Terwijl de geesten, als zij 't eerst het aanzijn voelen,
Door liefde ontvlamt, op 't wit van hun bestemming doelen!
De liefde die de wraak Gods bliksemschicht ontrooft,
En, in de traanen van elk lijdend schepzel dooft,
Die Godlijke Eigenschap hadt *Isrels* bange zuchten
Gehoord, en 't knellend leed hunne oorden doen ontvluchten.
't Genoegen daalden zacht in *Kanans* beemden neêr,
De lachende overvloed keerde op de heuvlen weêr,

Men

Men hoorde, in 't bloemrijk woud, weêr zwevende onſchuld zingen,
Men zag, in 't malſche gras, de jonge Lamren ſpringen,
  Daar 't visrijk beekje langs bebloemde heuvlen vloeit,
  En 't graan, beſchaduwt door granaat en dadels, bloeit,
De welvaart huppelde door *Judas* vruchtbre ſtreken,
De zorg en wanhoop waaren 't juichend oog ontweken,
  De Jaren rolden weêr, vol vreugd, in de Eeuwigheid,
  De Lente, wierdt op nieuw aan voorſpoeds hand geleid.
Hoop golfde rijk door 't goud der rijpende eerstelingen,
De gulle veldjeugd hoordt men dankbre toonen zingen,
  Daar elk' *Hebreeuw*, weleer zijn vaderland ontvlucht,
  Toen vale hongersnood en angst, de tedre zucht
Voor 't oord dat eerst vol min zijn ſchuldlooze oogen ſtreelden,
Verdooft hadt, keerde nu daar de aangenaamſte weelden,
  Daar liefde en dankbre vreugd, elk juichend tegen ſnelt
  En vaak een tedre traan, in tintlende oogen zwelt.
Terwijl de blijdſchap nu door weide en velden zweefden,
Hadt zij *Noömie*, die door rouw bekommerd leefden,
  Daar nergens aardſche vreugd haar zwoegend hart bekoord,
  Vol dankbaarheid ontrukt aan *Moabs* gastvrij oord.

Dat oord, daar alles wat deeze aard haar deed beminnen,
Haar liefde was ontrukt, haar jonge zielvriendinnen,
Waar haar beminlijk kroost op 't naauwst aan was gehegt,
Ziet ze, in haar levensbloei, al 't blij geluk ontzegt.
Eer 't fchreiend drietal, deeze velden konde ontwijken,
Doen zij voor 't laatst de kracht der teêrfte liefde blijken,
Bij ftille graven daar de wellust van hun hart
De rust der dooden fmaakt. — De bange boezem fmart,
Zoekt in de tranen lucht, de nacht voor 't jongfte fcheiden,
Zag hen, door tedre min, al fnikkend, grafwaarts leiden,
Terwijl de maan, die door het wijkend lommer ftraalt,
Het kwijnend beeld des doods, met bleken weêrglans, maalt,
Wij zien hun fchreiende op bedauwde bloemen knielen,
Een fprakelozen rouw, beklemt hun zachte zielen,
De reinfte lievde treurt, terwijl de onfterflijkheid,
Door 't aklig floers des ftofs een heldren glans verfpreid.
't Menschlievend albeftuur! bewogen door hun lijden,
Wil dat een ftille troost hun boezem zal verblijden....
— Was 's dit? een luchte wolk, met ftarrenglans doorboort,
Daalt, de uren rollen thans met grootfchen luister voort.

Zou

Zou thans een Seraphijn des Scheppers glorie zingen?
Of zijn het geesten van verſtorven Lievelingen?
Een paradijs muzijk rolt zacht, van grav tot grav,
En breekt de ſombre galm des doodſchen lijkstoons af.
Vertroosting, lievde en hoop kan nu de tranen drogen,
Ja, d'avondſtond des tijds, daalt voor hun ſchreiende oogen,
Noömie voelt haar ziel door Godlijk liche beſtraalt,
Daar haar verruimde borst weêr vrolijk adem haalt.
„ Mijn dochtren! (is haar taal,) God wil ons heil bewerken,
„ Hij doet in 't moeilijkst lot zijn trouw zijn goedheid merken,
„ Komt! dat geen moedloosheid zijn vaderliefde hoon!
„ 'k Voel weêr de reinste gloed! 'k zie weêr 't beminlijk ſchoon
„ Der ware godsdienst, 'k leerde, al vroeg, mijn Schepper kennen,
„ Mijn teêrste jeugd mogt zich, aan *Jacobs* God gewennen,
„ Hoe vaak heeft niet zijn hand mijn knellend leed verzacht!
„ De zaligheid waarop held *Isrel* heeft gewacht,
„ Doet mij, in 't ſchoonst verſchiet, 't geluk der aarde aanſchouwen;
„ Wel aan! 'k blijv op de zorg van 't Albeſtuur vertrouwen.
„ Mijn *Elimelech*! die van moeite en leed bevrijd,
„ Nu, in 't beſpieglen van Gods wijs beſtuur, verblijd,

„ Kniel dankend voor den troon der eeuwge liefde neder,
„ Ja, uw *Noëmie* voelt de heilgen invloed weder
„ Der blijde hemel troost. Mijn Echtgenoot! uw vreugd
„ Straalt zacht in 't schreiend oog der lievlinge uwer jeugd,
„ Gij zult me onsterflijk, in 't gewest des heils, begroeten,
„ 'k Zal mijn verengelt kroost daar aan uw zijde ontmoeten,
„ Ik haak naar *Bethlehem*. Ach! dat ik op ons erv'
„ Door armoede ons ontrukt, ô God! eens vreedzaam sterv'
„ Dat dan mijns Echtvriends stof in *Moabs* veld vrij sluimer!
„ Mijn boezem adem haast, op *Judas* heuvlen, ruimer,
„ Daar ik den waren God, den eeuwgen Menschenvriend,
„ Door zijn geliefdkoost volk, al juichend zie gedient.
„ Mijn gae! mijn kroost! Gods oog blijve uw gebeent bewaken!
„ Gij zult, in 't vreemd gewest, de stille grafrust smaken,
„ Tot gij, gewekt door 't licht der dagende Eeuwigheid,
„ Met 't zalig *Isreel* werdt naar hoger kring geleid!
„ Zoo zacht als wij natuur thans om ons heên zien rusten,
„ Kan mijn gefolterd hart zich in die hoop verlusten!
„ De maan die kwijnend op elk trillend grasjen blinkt,
„ De zilvren wasem die op donkre bosschen zinkt,

„ Kan

„ Kan 't vreedzaam uur des doods voor deugdgezinden malen,
„ Vermoeïd van door 't gewest der ſterflijkheid te dwalen.
„ De glans der hoop bekoort, in 't ſchaduwdal, haar oog,
„ 'k Zag dat mijn Echtvriend vrij naar ruimer oorden vloog,
„ Mijn dierbre RUTH! wel aan, dat we onzen rouw bedwingen,
„ Mijne *Orpa*! blijven wij de zaalge lievelingen
„ Van ons beminnend hart, in hunne grootheid waard,
Nu treed *Noömie*, in het wreedst verdriet bedaard,
Gerust op 's hoogſtens zorg, uit *Moabs* vruchtbaare oorden,
Haar ſtarend oog ontdekt de dadelrijke boorden
Des vrolijken *Jordaans*, wiens helder ſtroomnat ſnelt,
Nu *Jor* en *Dan* begroet, door lente lachjes zwelt.
't Bevallig drietal, dat op aard geen ſchutsheer kenden,
Dat zig, door ſmart geprangt, aan ſtillen rouw gewenden,
Rust in de ſchaduw, die de godsrivier omzoomt,
Daar 't kabblend water langs de vruchtbare oevers ſtroomt,
Hier mag 't melijdend oog de ſtille deugd aanſchouwen,
Zoo zacht zoo grootsch geſchetst, in weêrelooze vrouwen,
Voor welke al 't aardsch geluk geen enkel roosjen ſtrooit
De trotsche Rijkdom, milt met Ophirs goud getooid

Was

Was hun beminlijk oog voor lang te ver ontweken,
Aan de eenzaamheid gewoon, waar nooit hun moed bezweken.
ô Weelde! ô weidſche pracht! uw glans, zo kort van duur,
Kwijnt bij 't eenvoudig ſchoon, van onſchuld en natuur.
De jonge RUTH, getooid met blos der Lente jaaren,
Kan zelv de Aartsënglen, op haar ſchoone leest doen ſtaren.
Haar ſprekend oog, waar in haar geest al ſchittrend blonk,
Dat, ſchoon door rouw bewolkt, de heldre levens vonk,
Met flikkerenden gloed, beſchaauwd door git zwarte oogen
Zich deed verſpreiden, daar het zachte deugd vermogen,
In fiere trekken ſpeelt, en vriendſchap en ontzach,
Werkt op de koudſte ziel; een onſchuldvollen lach,
Aan edlen ernst gehuwt, zweeft op haar rozen wangen,
En vergt, aan 't ſtugtſte hart, de zorg voor haar belangen,
Haar lieve lippen, die bevalligheid ontſloot,
Verzachten woeste driſt. Hoe werd haar ſchoon vergroot
Door fiere zedigheid en onbevlekte deugden,
Die zelf den Schepper, door zijn werk bekoort, verheugden.
Een luchtig land gewaad golvt om heur tedre leên,
't Zwart krullend hair, zwiert los om hals en boezem heên:

Sints

Sints lang hadt bittre ſmart, haar lust noch moed geſchonken,
Om met een Lelie krans, of purpren Roos te pronken,
  Geen jeugdig bloempje, dat haar treurig oog verrukt,
  Word door haar blanke hand, ten ſieraad, thans geplukt,
Beminlijke *Orpa*, zoo bevallig als zachtäartig,
Al 't medelijden van der menſchen liefde waardig,
  Wier eerſte jeugd verwelkt, ſchoon in haar dagenraad,
  Pronkt met het kwijnend ſchoon, op 't uitgeteerd gelaat,
Haar drijvend oog, door rouw en tranen lang verduistert,
Schoon nimmer door den gloed des wanhoops nog ontluistert,
  Is van zijn glans beroofd. Een zachte tederheid
  Schijnt, in elk trekje, met met de doodsverw reeds geſpreid
Haar zwakke kracht bezwijkt, voor 't ſterk gevoel der liefde,
De zuivre drift, die eens haar kuisſchen boezem grievde,
  Verteert haar leven, dat naar 't vreedzaam doodsdal ſpoeit,
  Alléén voor *Chiljon* heeft haar fiere jeugd gebloeit.
Geen mirthen krans zal meer haar blonde lokken ſieren,
Geen hoop, noch blijdſchap ooit hun heuchlijk huwlijk vieren.
  Noömie ziet haar aan den rand van 't gapend grav,
  En ſmeekt, voor haar, de gunst van 't liefdrijk wezen af.

Zij voelt, daar zij ze omhelst, 't angstvallig harte zwoegen.
Haar moederliefde ſpelt het vleiendst vergenoegen,
Doch vruchtloos! — *Orpa* voelt het nadren van den dood,
Elmire, die haar jeugd als voedſter bijſtand boodt,
En haar, in 't moeilijkst lot, trouwhartig bleef verzellen,
Wil, eer zij 't land verlaat, nog in haare armen ſnellen.
Naauw hoorde zij 't vertrek van haare voedſterling
Uit *Moab*, daar haar oog het eerſte licht ontving,
Of volgt. – Men had de dag daar toe geſchikt verborgen,
Om voor *Elmire*, die haare *Orpa* mint, te zorgen.
Die voedſter afgeleeft, (dus dacht men,) hadt wellicht
Door 't treffend afſcheid voor den wreedſten rouw gezwicht.
Dan, nu verzamelt zij haare afgematte krachten,
Zij vind haar, maar ten prooi der naarſte jammerklachten,
„ Neen, (roept ze al nadrend,) ſchoon ge uw voedſter wreed (ontvlucht,
„ 'k Verlaat u nimmer, 'k wij mijn laatſte boezemzucht
„ Aan uw geluk, mijn kind! Ik heb uw jeugd beveiligt,
„ Uw eerſte levens vonk was aan mijn zorg geheiligt,
„ Waarom *Elmires* trouw en tederheid veracht,
„ Nu ik, door moeite en zorg verteerd, den doodſnik wacht?

De

De lieve voedſterling valt in haar bevende armen.
Zou zich de Godheid niet om 't leed der deugd erbarmen?
Zij, die de tranen ſteeds der lijdende onſchuld telt,
Waakt, daar zij 't zuchtend hart het heilrijkst lot voorſpelt.
Noömie ziet, vol ſmart, beminlijke *Orpa* lijden,
Daar liefde en tederheid haar zachte ziel beſtrijden.
„ Mijn dochter! (zegt ze,) 'k weet hoe trouw gij mij bemind,
„ 'k Weet dat ge in mijn geluk uw zoetſten wellust vind,
„ Mijn troost mijn bijzijn kon, mijn dierbare! U bekoren,
„ Maar zoud gij thans den wensch van 't moederhart niet horen?
„ Blijv in uw Vaderland tot uw gekrenkte jeugd,
„ Door nieuwe kracht geſterkt, door 's levens zachte vreugd
„ Geſtreeld, in 't vreemd gewest weêr 't zoet geluk kan ſmaken,
„ Uw voedſter zal, vol zorg, voor uw belangen waken.
„ Zo ras gezondheid weêr uw levens krachten voed,
„ Zie ik door *Orpa* mij in *Judas* oord begroet,
„ 'k Zal dáàr, met dierbre RUTH, verlangend u verwachten,
„ Tijd, Reden en Godsdienst zullen 't knellend leed verzachten,
„ 't Is u niet mooglijk, mij volgen. Hoe veel ſmart
„ Hoe veel rampzaligheên gevoelt dit moederhart,

„ Door 't aklig denkbeeld, dat mijne *Orpa* zou bezwijken,
„ In 't moeilijk reizen, daar geen tedre lievde blijken,
„ Geen trouwe zorg, geen hulp U aan den dood ontrukt!
„ Ik voelde nooit zoo ſterk hoe grievend de armôe drukt,
„ Dan nu zij mij belet mijne *Orpas* vluchtend leven,
„ De gulle blijken der getrouwste min te geeven".
Hier ſmoort een tranenvloed *Noömies* tedre ſtem,
Elk woord werkt op de ziel van RUTH, met kracht en klem,
Ze omhelst haar zuster, die, met doodskleur op de lippen,
Het vaak herhaald: VAAR WEL! al ſnikkend laat ontglippen.
Bewogen door den wenſch der tederſte vriendin,
En d'altijd wijzen raad der trouwſte moedermin,
Beſloot de veege ſchoone in *Moab* weêr te keeren,
Tot rust, de zeis des doods, waar 't mooglijk, af zou weeren.
Daar 't aklig afscheid thans haar brekend hart verſcheurd.
„ Ach! (zuchtze,) 'k heb alleen mijn *Chilion* nog betreurd,
„ Ik vond een ſtille troost bij zijn geliefde Moeder,
„ Ik weende met de gae, van zijn getrouwen Broeder;
„ Nu mis ik alles, in de treurigſte eenzaamheid,
„ Daar nergens hoop noch troost mijn' jongen boezem vleid.

„ 'k Zal

„ 'k Zal 't nadrend ſtervüur nu, verlaaten, tegen kwijnen!"
Vergeefs zoekt RUTH haar ſmart haar rouw te doenverdwijnen;
Zij ſchetst haar hoe ze, eerlang, haar heillot ziet gevest,
Wanneer *Noömie*, in haar vaderlijk gewest,
Door 's Hemels gunst bekroond, haar juichend zal ontmoeten,
En zij 't gelieft geſlacht van *Chiljon* zal begroeten. —
Elmires tedre zorg werd voor haar afgevleid
Daar zachte liefde in 't hart dier trouwe voedſter pleit.
Beminlijke *Orpa*! laat haar laatſte heilwensch hooren,
Terwijl de klachten thans in afſcheids kusſen ſmooren.
RUTH lijd, om haar vriendin, de wreedſte boezem ſmart,
Noömie knelt haar telg, aan 't treurend moeder hart,
En moet zich eindlijk uit haare *Orpa's* armen ſcheuren,
Die, van haar troost berooft, haar noodlot blijvt betreuren.
Elmire leit haar voort: RUTH ziet de veege gae,
Van *Machlons* broeder, nog met ſchreiende oogen na.
De heldre zon deedt reeds haar kwijnende avond glanſen,
Met purpren luister op de blanke golfjes dansſen,
Des ruisſchenden *Jordaans*. Natuur, door vreugd' gekust,
Zonk ſpelend in de ſchoot der koesterende rust,

Toen Ruth, zoo fier, zoo ſchoon, de roem van *Moabs* vrouwen,
't Verwoeste *Jircho* mogt in *Isrels* erv aanſchouwen.
Noömie ademt weêr de vaderlandſche lucht,
Een ſombre wellust leeft in elke boezemzucht,
Die 't treurig hart verruïmt. Haar dankbre traanen vloeijen,
Zij ziet het heil haars volks in lenteroozen bloeïen,
Die zelven grond die ze eens, in zielen angst, ontvlood,
Vervolgt door wanhoop, ſmart en wreede hongers nood.
Wijl 't uïtgeteerde kroost vergeefs haar vleide en ſtreelde
Om brood. Dien grond ſchijnt nu het aardſch toneel der weelde.
Die oevers die zij eens, geſlolterd door verdriet,
Aan *Elimelechs* hand, getroost in God, verliet,
Die oevers pronken nu met gulle zaligheden,
Nu mag ze op 't lachend groen, bezaaït met bloempjes treden,
Waar 't oorlogs paard, beſpat met purper menſchen bloed,
Verwoestend bruïsde, woont nu 't ziel verrukkendst zoet.
De wraak, die ſchitterend zweefde op ſcherpgepunte dolken,
De dood op elke ſchicht, gevoert door donkre wolken,
Ontweken 't oord, te vaak door heldenbloed bedauwt,
Nu 't ſchaapje in 't lommer van 't olijven groen herkauwt.

En

En de avondkoeltjes zacht door vrede palmen ruisschen,
En koele beekjes langs bebloemde heuvlen bruisschen,
Nu woont de voorspoed weêr bij 't kroost van *Abraham*.
Vreugd speelt, al juichend, in hun dankend offervlam.
Noömie ziet verrukt, 't beloofde *Kanan* weder,
Zij knielt, in schaduw van 't granate Boschje, neder,
Met haar geliefde RUTH, die nu haar' waren God,
Voor eeuwig hulde zweert. *Noömie* hadt haar 't lot
Dat hen te wachten stont, met versche verw geteekend:
„ Ik voel, (dus spreekt ze,) ik voel mijn hart is niet berekend:
„ Is niet geschikt om u, verteerd door naberouw,
„ Te zien, mijn dierbre! neen: konde ik uw liefde uw trouw
„ Belonen, konde ik aan uw jeugdig bloeiend leven,
„ Nog een beschermer, als uw' zaalgen *Machlon*, geven.
„ Zag ik de glorie naam van mijn beroemd geslacht
„ Door u herleven! dan zag ik mijn leed verzacht!
„ Dan, ach! nooit kan die hoop mijn tedre ziel bekoren,
„ Mijn *Elimelech's* naam ging, met zijn erv, verloren.
„ Door vaal gebrek geprangt, heeft hij het heilig land,
„ Dat God zijn Stamhuis schonk, zijn broederen verpand,

„ 'k Bezit

„ 'k Bezit niets dat aan hart en oogen kan behagen,
„ Mijn dochter! zoud ge om mij uw jonge lente dagen,
„ Door knellende armoê, zien bewolken, daar geen vreugd
„ Nooit zachte morgendauw ſpreide op uw fiere jeugd?
„ Neen, wellust mijner ziel! ik ben gedoemt tot zwerven,
„ Leev! laat *Noömie* ſlechts, verteerd door rampſpoed, ſterven!
„ Blijv *Isrels God* getrouw! Wij mij uw tedre zucht,
„ Maar volg uwe *Orpa*; pronk in uw geboorte lucht,
„ Als d'Eer der Maagden! 't heir der edle Jongelingen
„ Zal, daar 't uw deugd waardeert, al vleiend u omringen.
„ Wellicht ontwaakt natuur weêr in uw's ouders hart,
„ Door waarheids zuivren glans. Denk aan hun boezem ſmart,
„ Verzacht die door uw min. Mijn Dochter! 'k zie uw tranen,
„ Die vloeiend uitkomst voor beklemde zuchten banen?—
„ Ik lees uw drift om mij te volgen in uw ziel?.....
Noömie ſchreit, daar RUTH haar zacht in de armen viel,
En ſtamlend zweert dat niets, dan 't ſtervlot, haar kan ſcheiden,
Waar heên Gods wijze hand *Noömie* moog geleiden;
Dat, ſchoon de liefde van 't afgodisch vaderland,
En dwalende ouders in haar' jongen boezem brand,

De

De dienst van *Jacobs* God alleen haar kan bekoren,
Al ſcheen haar 't moeilijkst lot dan op deeze aard beſchoren.
Geſtreeld door overvloed, in 't vaderlijk gezin,
Behaagt haar de armoe thans, verrukt door hemelmin.
Nu ſmaakte ze al den troost die Godsdienst, zoo verheven,
Zoo grootsch in tegenſpoed, den ſterveling kan geven.
Nu zien wij ſchoone RUTH, recht dankend neêrgeknielt,
Op 't zacht bedauwde groen, door zuivren gloed bezielt.
Noömie roemt, met haar, Gods goedertierenheden,
Hun geesten zweeven, op verrukte lofgebeden,
Uit 't oord der ſtervlijkheid, het hoge Godsrijk in
En juichen voor den troon der eeuwge ſchepzlen min!
Hoe ſchitren moed en deugd, in vrouwelijke trekken!
Daar ze Englen, die hun zacht met zilvren vleuglen dekken,
Verrukken, ja, nog zien zij de onſchuld op deeze aard.
Een uit de zaalgen ſtoet, die op hun Godsvrucht ſtaart,
Snelt tot aan 't middenpunt der grootsch gevormde zonnen,
Naar de eeuwige oorſprong van dien glans, die nooit begonnen
Door heel de Schepping ſtraalt, en 't onüitdrukbaar *Niet*,
Waar 't heerlijk Plan *dit eischt*, ſlechts door één wenk gebied,

En baart de hoofdstof van de ontwikkelende spheren,
De *Seraph* nadert hem, die alles blijvt regeeren,
Terwijl hij voor den gloed der Hemel Majesteit!
Voor 't vlekloos zuiver oog zijn blanke wieken spreid.
„ Mijn zorg, (dus is zijn taal) aan 't wentlend rond verbonden,
„ Beloont ge, ô Hemel Vorst! 'k heb de onschuld weêr gevonden
„ 'k Heb onder 't sterflijk kroost volmaakte deugd ontdekt,
„ Die aan de stoflijkheid ten grootsten sieraad strekt.
„ Gebied, ô Leevens Bron! haar naar dit oord te voeren,
„ Wat kan de telg des lichts aan 't aklig donker snoeren?
„ Komt, zaalge Geesten! treed uw zustren te gemoet,
„ Stemt 't gouden snaartuig hoog, wen gij hen welkom groet!
„ Neen, (zegt de Godheid,) neen, ik wil bij *Jacobs* loten
„ Door grootsche trekken van mijn beeld, mijne Eer vergroten.
„ Ik heb *Noömie's* deugd, bij *Moabs* kroost, gezien;
„ Hoop deed haar vreugd en troost in 't grievendst lijden biên,
„ 'k Deed *Elimelech* 'k deed haar telgen de aarde ontvluchten,
„ 't Vertrouwen op mijn zorg, leefde in haar bangste zuchten,
„ Zij heeft mijn glorie bij het heidendom verspreidt,
„ Hoe veelen, door de trouw aan *Isrels* God gevleit,

Mis

„ Mistrouwen de afgoôn, daar zij knielend bij de altaren,
„ De reinste wenschen mij van 't gloeiend hart verklaren,
„ 'k Vergeet *Noömie* niet, 'k beloon haar deugd, haar trouw,
„ Het edel hart verzacht thans haar geleeden rouw!
„ RUTH! pronkstuk van mijn hand! wier ziel gij schoon ziet blaken,
„ Doe haar de zaligheên der teerste vriendschap smaken.
„ Ik waak voor hun belang, in 't rijk der stervlijkheid,
„ Word, door hun dagend heil, eerlang mijn roem verbreid,
„ Getrouwe geesten! die langs donkre levenspaden
„ Het kroost van *Adam* leid, ik kroon uwe edle daden!
„ Uw zorg, uw ijver voor de stoflijke aardeling.
„ Blijke elk op 't schoonst! gaat heen! dat niets hun rust bedwing!
't Godvruchtig tweetal dat, voor wrede list beveiligt,
Zig aan de tedre zorg der Almacht vind geheiligt,
Daar 't gastvrij schuilplaats in een stille veldhut vind,
En daar de Landjeugd zig gulhartig ziet bemind,
Slijt thans de kalmste nacht, door geen geweld bekommert,
Het loof der statige Eik, die *Milons* hut belommert
Met zilvren lippen door de kuische maan gekust,
Huwt met het koeltje, en ruist de zachte deugd in rust,

De ſlaap voert kracht en moed op zijn fluwele vlerken,
En doet Natuur verflauwt, met nieuwen ijver werken.
Hoe zweeft die tedre drift, de zucht voor 't vaderland
Elk hart, bij 't vormen, door de Godheid ingeplant,
Nu voor *Noömies* geest! die, na een reeks van jaaren,
Haar Scheppers gunst weêr roemt, bij haarſteên en altaaren!
Zoo keert het vogeltje wen 't avond purper bloost
Het angſtig zwerven moê, naar 't hulploos wachtend kroost,
En laat, in 't donzig nest, de matte wiekjes hangen,
Tot d'uchtend ſcheemring wekt, tot blijde Lente zangen!
Bekorelijke RUTH wier hart het vreedzaam oord,
Daar *Machlon's* tedre jeugd zoo gul ontlook, bekoord,
Voelt, met de duisternis, de zachte ſluimring vlieden,
Zij wil haar dankbre ziel aan 's warelds Heilvorst bieden,
Zij ziet *Noömie* nog in d'arm der rust geboeit,
Daar een gevoelge traan, langs rozen wangen vloeit,
Zij plaatst zich voor de hut, en ziet langs heldre kimmen,
't Bevallig buigend licht van achter d'Aardbol klimmen. —
Gods liefde en wijsheid zweevt, op elke zonneſtraal,
Zoo ſchoon als in den gloed der blanke Hemelzaal,

Nu

Nu lacht natuur ontwaakt haar Schepper minzaam tegen,
Haar nevlig morgenkleed, met Paarlen rijk doorreegen,
  Word nu met rozen door de heldre zon bestrooit;
  Hoe schoon is weide en veld met bloempjes opgetooid!
Vreugd leid het hupplend veê met vleit langs berg en akker.
Noömie, door de rust verkwikt, word vrolijk wakker,
  Zij dankt haar God. Ze omhelst haar dochter die, verrukt,
  Haar Moeder, haar vriendin, in liefderijke armen drukt.
De grijze *Milon*, in wiens koel beschauwde woning,
Zij schuilplaats vonden, smaakt de aandoenlijkste beloning.
  RUTH dankt zijn tedre zorg: — *Noömie* roemt zijn trouw.
  De brave grijsäart wenkt zijne afgeleefde Vrouw,
Zoo gul zoo minzaam dien de tocht hun wil beletten,
„ Wat noopt u, (vraagt ze,) uw reis zoo spoedig voort te zetten?
  „ Blijft blijft, vriendinnen! komt verzeld me in 't vrolijk veld,
  „ Daar lachende overvloed geen norsche zorgen spelt.
„ Mijne *Elma* zal u melk en edle vruchten brengen.
„ Komt! dat we ons morgenlied, met dat der herdren, mengen!
  „ *Noömie*, die den aart van 't gastvrij *Isrel* kend,
  „ En 't dankbaar hart om hoog, als 't dierbaarst offer, zend,

Meld

Meld haar 't verlangen om, na zoo veel tegenheden,
Haar vruchtbre Moederſtad weer vrolijk in te treden,
  Zij word vergeefs gevleid door *Milons* huisgezin,
  Zij volgt haar wenſchen, met haar jeugdige vriendin.
Na vriendlijk afſcheid, van de goede veldelingen,
Die hen met de eelſte ſchat van weide en land omringen.
  Bevallige *Elma* die, in 't bloeiendst van harr jeugd,
  Haars Ouders echtkroon ſiert, en al de liefde en vreugd,
Blijvt van die weiden die om *Jircho's* puinhoop groenen,
Nauw zag zij twintig maal de wisling der ſaiſoenen,
  De landjeugd zal deez dag haar heil gevestigt zien,
  Daar zij voor eeuwig 't hart aan *Amieel* zal biên,
Verrukking huppelt reeds bij blijde feestgezangen,
Elk Lustpriëeltje is met een mirthen krans behangen,
  Die lieve maagd, wier oog door reine wellust gloeit,
  Voelt zich in 's Moeders arm aan 't kloppend hart geboeit,
„ Zoudt gij, (zegt *Milon*,) thans niet in ons heillot deelen?
„ Deez' dag moet ons geluk — uw tedre zielen ſtrelen?
  „ *Noëmie* die, ontroert, reeds de afſcheidskusſen gaf,
  „ Treed weêr, met lieve RUTH, den wijngaardheuvel af;

„ Wel

„ Wel aan,(zegt ze,) is op aard voor mij geen vreugd beschoren,
„ 'k Voel mij door 't heil van elk natuurgenoot bekoren,
„ 'k Voel dierbare Oudren! 'k voel thans al uw zaligheid,
„ 'k Heb ook mijn kroost, vol vreugd, naar 't Echtaltaar geleid,
„ De hand der schoone, die mijn tranen thans wilt drogen,
„ Streelde eens de roem mijns Echts, de wellust mijner oogen.
„ 'k Mis alles was op aard mij eens genoegen boodt,
„ Berooft van aanzien — eer — van kroost en Echtgenoot —
„ Wensch ik in vriendschaps arm mijn dagen weg te kwijnen!
„ Hoe vaak heb ik de hoop op voorspoed zien verdwijnen!
„ Gulhartige Oudren paar! verzilverde ouderdom.
„ Kroone u met liefde en vreugd! 'T genoegen zweeft alöm,
„ Hoe zal de de dankbaarheid uw teder hart doen gloeien
„ Daar ge in uw kroost uw naam, *op eigen erv*, ziet bloeien!
„ Verbeelding schildert thans uw wellust voor mijn' geest,
„ Uw vriendschap roert mij: 'k wij deez dag aan 't huwlijks feest!
De Bruid omhelst haar gul, terwijl de Bruilofts reien,
Een geurig voet tapijt van kleurge bloempjes spreien:
Het dal weergalmt van 't leed der schuldelooze vreugd,
Bedaagde grijsheid volgt de huppelende jeugd.

Nog

Nog ſchitterd d'uchtend dauw op purpren roozen kransſen,
Daar malſche koeltjes in de ontſloten knopjes danſen,
De twee gelieven, aan den boezem der Natuur,
Door reine min, gevoed, ontvonkt door 't heiligst vuur,
Zien door ſpeelnooten zig, met ongedwongen vingren,
De huwlijks mirthen door hun losſe lokken ſlingren,
God, die bij 't ſcheppen ſlechts ons heillot heeft bedoelt,
Vermaakt zig, als de ziel door min zig zelf gevoelt.
Hij hoort de doffen galm van 's aardlings vreugde toonen,
Zijn liefde ſchitterd zacht in de onverwelkbre kroonen
Der zaalge zielen, die weleer, in 't laag gewest,
Hun heil aanſchouwden, door volmaakte min gevest.
Hoe vrolijk rollen nu de wislende oogenblikken,
Geen angst doet 't juichend hart voor de avond ſcheemring (ſchrikken!
De dag zinkt lagchende in de ſchoot der Eeuwigheid.
Ruth, die al ſluimerend de dagenraad verbeid,
Voelt, door verbeeldingskragt, haar tedre ziel nog ſtrelen,
't Geheugen biedt haar geest de treffendſte tafrelen
Van haar ontvlucht geluk; hier ziet ze, aan *Machlons* zij,
Al de aardſche zaligheên, van norſche zorgen vrij,

Ze

Ze omhelst hem in Gods gunst, en, in die blijde ſtippen,
Verſpreid het doodskleur zich op *Machlons* gloênde lippen,
Zij gilt, ze ontwaakt, zij weent, tot haar op nieuw de rust,
Op 't dons, in de armen met ſatijnen lippen kust.
Een trouwen Heemling, met haar grievend leed bewogen,
Omhelst haar treurge ziel, wier onbenevelde oogen
Vergunt zijn, door 't gordijn der wisſelende tijd,
't Toekomende in te zien. De blonde voorſpoed wijd
Zich minzaam, vleiënd aan haar naderende dagen,.
Geen akelig verſchiet geevt langer ſtof tot klagen,
Den vreemden grond word haar het zielverrukkendst oord,
Daar armoê, in den arm der poezle welvaart, ſmoort.
Zij ziet haar *Machlon* niet aan 't ſtervlijk ſtof gekluistert,
Maar door een glorieſtraal der Godheid opgeluistert,
Hij ſmeekt haar, met den lach der Englen op 't gelaat,
Te waken voor zijn' naam, haast bloeiende in haar zaat.—
't Licht ſtrooide op 't veld al 't ſchoon der bonte Regenboogen.
Noömie, door de ſlaap verfrist, hief dankende oogen,
Reeds tot den Schepper op, zij wekt de ſchoone RUTH;
„ Mijn Dochter! (zegt zij,) kom verlaten wij deez hut,

„ Waar welvaart liefde en vreugd met zaalge vriendschap woonen,
„ God zal de deugd, de trouw, van dit gezin belonen!"
RUTH, die haar Moeder aan den zachten boezem knelt,
Terwijl zij de inhoud haar des wondren drooms vertelt;
Noömie vest haar hoop op 't lievdrijk Opperweezen,
Dat haar het duidlijkst merk van gunst en trouw doet lezen;
„ Vertrouwen we onsgerust, (dus spreekt zij,) aan die Macht,
„ Die mij, na zoo veel leeds, weêr in deeze oorden bragt!
„ Treedt waar ons oog zich wend, de blijdschap ons niet tegen?
„ Uw trouw, mijn Dochter! spelt ons 's Hemels gunst en zegen,
„ De nevlen klaren op, mijne oogen moê geschreit,
„ Zien weêr de schaduw eener aardsche zaligheid.
„ ô God! zou *Machlons* naam in *Bethlehem* nog bloeien?
„ Ik voel vernieuwde jeugd door kloppende adren gloeien!
„ Uw stamhuis, thans verdelgt, mijn' zalige Echtgenoot!
„ Herleevt in *Isrel* weêr: gij voelt uw heil vergroot,
„ Mijn *Elimelech*, schoon de dood u heeft verëngelt,
„ 't Geluk van uw geslacht blijvt aan uw vreugd gestrengelt,
„ U streeld ons heil, gij dankt de ontwolkte *Chegina*!"...
Intusschen zien zij zich, door *Milon* en zijn gae,

De

De gullen morgengroet, der trouwſte vriendſchap, bieden,
Terwijl de zorgen voor het reinst genoegen vlieden,
Alleen het ſcheiden baart de veldelingen ſmart;
RUTH voelt zich zacht geklemt aan jeugdige *Elma's* hart,
Hun deugd, hun Godsvrucht, door geen valſchen ſchijn ontluistert,
Hadt reeds hun tedre ziel in vriendſchaps boei gekluistert,
Noömie die, in ſpijt der liefſte wenſchen, ſcheid,
Wordt, met haar Dochter, tot het eind des Dals geleid,
De Herders, die vol vreugd bij 't vee de Zon verwachten,
En door het dagend licht, de blanke lammer vachten,
Met zilvren morgendauw, bevallig zien verſierd,
Daar al wat ademt reeds het feest der Lente viert;
De herdren voelen zelvs hun zachte ziel bewogen,
Een heldre traan blinkt in der maagden vriendlijke oogen,
Elk vond in 't bijzijn van *Noömie* 't zoetst vermaak,
De *Moabietiſche*, zoo jong — zoo ſchoon, kost vaak
De zuivre vriendſchap der vernoegde herderinnen,
De ſchuldelooze achting van getrouwe herders winnen,
Elk zent, voor de Edle twee, zijn wensch ten Hemel op.
't Heldinnen paar beklimt den groenen heuvel top,

Ze omhelſen 't gul gezin, wijl dankbre tranen vloeien,
't Gevoel der fijnste ſmart blijvt de afſcheidsgroeten boeien;
En de afgebroken zucht, bij 't ſtamelend: VAAR WEL!
Beveelt hen, wederzijds, den God van *Israël.*
Wat doet elk nieuw toneel *Noömie's* hart gevoelen!
Daar dankbre vreugd en rouw in haaren boezem woelen.
Bij elke voetſtap maalt verbeelding haar 't geluk,
Reeds lang ontvlucht, of 't beeld van tegenſpoed en druk.
RUTH blijvt haar's *Machlons* God om hulp en bijſtand ſmeken.
Reeds wenkt de vreugd hen toe, in *Judas* vruchtbre ſtreken,
Gints blauwt, in 't ruim verſchiet, 't aanminnig *Bethlehem.*
Hoe klinkt, langs berg en veld, der blijde voglen ſtem,
Die, die daar ze in 't luchtig zwerk op zachte wiekjes hangen,
Hun galmen huwen aan de dankende avondzangen! —
Vernoegde werkzaamheid heft vreugde toonen aan. —
De heldere Fontein beſproeit de roozen paân. —
In 't golvend kooren, daar de ſpelende avond glansſen
Op goude halmen, met de hoop en welvaart danſen,
Tot zij, van wolk tot wolk, met purpren gloed geſpreid,
Bezwijken in den ſchoot der ſombre donkerheid.

In

In 't bloeiend kooren blijkt de zorg van 't Alvermogen,
Door al 't geleden leed van *Jacobs* kroost bewogen.
Verheugd wijd men het hart nu aan der vadren God,
Geen afgods autaardienst bewolkt hun vreedzaam lot;
Neen, 't kuisſche Paaschlam, met een leliekrans omhangen,
Zal God van *Levie's* kroost op 't dankältaar ontfangen.
De zilvren maan, die thans in vollen luister gloort,
Maalt, door haar kwijnend licht, al d' angst die aan den boord
Des *Nijls*, op 't doodsgelaat van 't rijk — van 't fier *Egipten*,
De wanhoop maalden, toen vervloeking 't hart ontglipten,
Toen de Englen, ſiddrend voor de zuchtende oudermin,
De Vorstelijke wieg, in de armen der ſlavin,
De ſombre ſtervkoets, voor het lachend kroost deed ſtrekken,
Terwijl 't onſchuldig bloed held *Isrels* zaad bleef dekken,
Die nacht, ô tijd! die nog uw grootſche vleuglen ſiert,
Werdt thans in *Ephrata*, tot 's Hoogſtens roem gevierd;
Noömie mag in 't eind haar vaderſtad weêr groeten,
En met haar Dochter thans haar vriendenrei ontmoeten.
Geen enkel Stadgenoot, die nauw *Noömie* kent,
Die Edle vrouw, zints lang lang 't gevoel der vreugd ontwent,

Sleet hier, door heil omringt, haar kommerloze dagen,
't Aanvallig schoon deedt haar aan oog en hart behagen,
Haar jeugd ontlook hier, als een tedre lentebloem,
Der jongelingen vreugd, der kuischen maagden roem.
Noömie's groote ziel, die 't waas der schijndeugd schuwde,
Genoot, toen zij verrukt aan *Elimelech* huwde,
Al 't heil der zaalge min, waardoor deez wislende aard,
Wel eens, het lievdrijk oord des seraphs evenaart.
Hoe werd haar heil bewaakt door trouwe stedelingen,
Haar gulle minzaamheid, kòn zelv den wreedäart dwingen,
Haar *Elimelech* zag het zielbekoorendst zoet,
Op 's Vaders erfgoed, door geluk en vreugd, gevoed,
Terwijl hij in den schoot des blonden voorspoeds ruste,
En *Machlon* speelend aan *Noömie's* boezem kuste,
Daar de eer van *Juda's* stam, de roem van zijn geslacht,
Straks uit haar tedren schoot een tweede telgje wacht.
In zulk een heilstaat, die elk tijdstip scheen te groeiën,
Zach *Bethlehem*, weleer, *Noömie's* dagen bloeiën,
Tot Isrels trotsheid werd, door slaafschen dwang, verneêrt,
En blonde voorspoed door het oorlogsvuur verteert,

Toen

Toen schreiënde onschuld voor de bange moordkreet beefden,
En pest — en honger op verwoestings vleuglen zweefden,
Toen *Elimelech's* erv, geplunderd en verbrand,
Om brood voor 't gillend kroost, zijn broedren was verpand;
Toen zag hem *Bethlehem*, bemorst met bloed en traanen,
Voor 't hulpeloos gezin, een weg ter uitkomst baanen,
'T Vernam, sints al dien tijd, niets van dien menschen vriend,
Die de achting, liefde en roem der burgren hadt verdient.
De Stad, van leed bevrijd, ziet in deez plechtige uuren,
Thans *Elimelech's* gaê weêr in haar veilge muuren.
Dan, ach! in welk een staat! het grievendst ziel verdriet,
Heeft jeugd en kragt verwelkt, doch 't schond haar grootheid (niet!
Nog doet haar fier gelaat, in duidelijke trekken,
Door 't floers des ouderdoms, een' edlen zwier ontdekken,
Geen norsche geemlijkheid, die 't gladde voorhooft plooit,
Daar zelv bevalligheid haar grijze lokken tooit;
Dan, stille boezem smart is op 't gelaat te leezen,
Gehuwt aan 't diepst ontzach, voor 't liefdrijk opperwezen,
Terwijl haar hart het merk van moed en Godsvrugt draagt,
Verbergt ze al 't lijden, dat aan 't kwijnend leeven knaagt.

De

De *Moäbitische* trekt elks bewondrende oogen,
Haar bloeiënd schoon, haar zwier hielt elk als opgetogen —
'T Bevalligst bloosje siert 't aanminnigst schoon gelaat,
Waaröp ontroering, vreugd en smart getekend staat:
Noömie waant vergeevs dat de avond schemeringen,
Hun komst bedekken, voor het oog der steedelingen;
Een grijzen herder zag en kende haar, op 't veld,
Straks had 't gewiekt gerucht haar nadering gemeld.
Verwondring, blijdschap, drift en vleiënd mededogen,
Straalt staatige ouderdom, alöm, uit kwijnende oogen,
Daar elk, wiens kindsheid vaak *Noömie* heeft bekoord,
De naam dier edle Vrouw nu met verrukking hoort.
De onnoozle jeugd wil zelv, met lachjes op de wangen,
En glinsterende oogjes, hen in *Bethlehem* ontvangen,
Men leid *Noömie* door 't gejuich der schaaren heên,
De kus der vriendschap met het *welkoom* smelt in één.
Men hoort *Noömie's* naam van gulle lippen rollen,
't Gevoel doet traanen op ontroerde boezems stollen,
Het lot van gaê en kroost, door elk vernuft verdicht,
Verliest zich telkens weêr in een verwart bericht.

Wie

Wie kan, daar maar op maar uit duizend mondenſtormen,
Zich 't juiste denkbeeld dezer jonge ſchoone vormen,
Die, in het landgewaad dat *Moabs* maagden ſiert,
Noömie thans verzeld? – De oprechte waarheid zwiert,
Slechts fluistrent, door 't gewoel. 't Genoegen ſpeelt door de adren
Der grijze *Silpa*, die haar zielvriendin mag nadren,
Die, in *Noömie's* arm, na zoo veel ramp en leed,
De last des ouderdoms, door deeze vreugd vergeet.
De taal der vriendſchap zweevt in de afgebroken zuchten,
Daar 't hevig kloppend hart den boezem ſchijnt te ontvluchten!
Welk denkbeeld! welk gevoel! ô zaalge welkoom groet!
Zo wordt de ontboeide ziel, in 't Gods gewest ontmoet!

DERDE BOEK.

't Gewijde Paaschfeest dat, in grootsche schaduw trekken,
Lievde en Rechtvaardigheid aan *Isrel* doet ontdekken,
Daar God de gruweldaân, tot schrik der ondeugd, straft,
De zuchtende onschuld troost, en 't heerlijkst recht verschaft;
Dit Feest hielt Godsvrucht thans in aandacht opgetogen.
Geduchte Macht en Trouw straalt in bespieglende oogen,
't Geloof zag bij den gloed der heilige Autervlam,
Het Heil der wareld, in het bloedend Offerlam.
Noömie, die al 't heil der reinste vriendschap smaakte,
Terwijl haar dankbaar hart door zuivren wellust blaakte,
In *Silpa's* gastvrij huis, op 't Paascha gul onthaalt,
Word, voor de schoone RUTH, Gods liefde en trouw gemaalt.

De grootsche plechtigheên der Godsdienst streelt haar zinnen,
En doet haar 't Albestuur met heilgen Eerbied minnen.
Nu haakt haar vreedzaam hart naar statige Eenzaamheid;
Ze ontwijkt elks oog, en knielt voor de Opper Majesteit,
Wijl de Englen naar 't gebed des tedren stervlings luistren:
Ja, 't alziende oog, dat zig door 't stof niet laat verduistrên,
Ziet liefdrijk neder op een smekende Hijdin,
Wier zachte ziel ontvlamt, door zuivre Hemelmin;
„ Mijn Schepper! (zuchtze,) Bron van mijn verganklijk leven!
„ ô Oorzaak van 't bestaan, aan mijne ziel gegeven!
„ Duld, Eeuwige Oppermacht! daar ik den dwaalweg zie,
„ Dat ik mijn nedrig hart u thans ten offer bie!
„ Gij zaagt mijn tedre jeugd in 't akeligst donker dwalen,
„ Mijn rede ontdekte, zomts, de flauwe morgenstraalen
„ Der zaalge waarheid; dan, 't afgodisch autaarvuur,
„ Smoorde, in een helschen damp, de vonkjes der natuur.
„ De glans van Zon en Maan, die vaak mijne oogen streelde
„ Verrukte wel mijn hart, dan 't zuchte bij hun *Beelden*,
„ Door kunst op 't schoonst gevormt, geen *Baal* geen maangodes,
„ Beschaduwt door het groen der sombere *Cypres*,

 „ Konde

„ Konde ooit de waare troost, die'k vruchtloos zogt, mij bieden,
„ Tot reine liefde mij het dwaalſpoor deedt ontvlieden.
„ Mijn *Machlon*! leidsman mijner lang verdoolde jeugd!
„ Gij bragt me in 't Heiligdom der onvervalschte deugd!
„ Neen, nooit heeft dierſchen drift onze aardſche min ontluistert,
„ Gods hand hadt uwe ziel aan mijne ziel gekluisterd.
„ Die liefde, die voor u nog in mijn boezem gloeit,
„ Hielt u in 't ſtervgewest aan uw vriendin geboeit!
„ Verheerlijkt Huwlijksvriend! 'k ben de ongewijde ſtreken,
„ Door bijgeloof beheerscht, in vrijer oord ontweken;
„ Hier, daar het leven 't eerst heeft in uw borst getikt,
„ Daar de eerſte moedermelk uw kindsheid heeft verkwikt,
„ In de eigen lucht, die eerst op uwe lippen zweefde,
„ Toen de eerste luchtſtraal in uw ſchuldlooze oogen leevde;
„ Hier, *Machlon*! kniele ik voor den ſchutsheer der *Hebreën*,
„ En huw mijn ſtille zucht aan *Isrels* ſmeekgebeên.
„ Ontſlaapen Echtgenoot! 'k zal hier met tedre klanken,
„ De Schepper van 't Heelàl ſteeds voor uw aanzijn danken,
„ ô God van Abraham! leen mij een gunstig oor,
„ Geleid me aan waarheids-hand dit wislend leven door!

„ Gij

„ Gij kend mijn zwakke kracht, laat mijn doorwarme tranen,
„ U om 't voltooien uwer heilbeloften manen!
„ Gij zult, door 't heilig licht dat *Isrels* zaat bestraalt,
„ Heel 't menschdom zeegnen, schoon 't in doodschen schaduw dwaalt!
„ *Mijn God!* gints wenkt de hoop, 'k zal op uw gunst vertrouwen,
„ Gij zult ook *Moabs* kroost in liefde en gunst aanschouwen.
„ Waar ben ik? welk een glans? – hier daalt de Godheid zelv,
„ De Maan kwijnt weg, 't Gestarnt bezwijmt aan 't blauw gewelv!
„ Der Cherubijnen gloed bewolkt de Luchtsafieren,
„ Ik zie een Godlijk licht de nachtgordijnen sieren!
„ Hoe schemert 't sterflijk oog, weldadig *waereld Vorst!*
„ 't Gevoel van uw bestaan doortintelt deze borst!....
„ Geen dwalend bijgeloof zal meer mijn ziel verblinden —
„ Grootsch denkbeeld! 'k zal mijn God in al 't geschaapne vinden?
„ 'k Zoek bij geen spraakloos beeld vergeevs meêr hulp en troost,
„ 'k Zal, wen de blijde Zon aan de uchtend transsen bloost,
„ Mijn's Schheppers liefde en magt zien schittren in haar stralen,
„ Hoe vreedzaam zal ik hier een vrijer adem halen!
„ Tuig Aard! Tuig Hemel! 'k heb mijn Schepper mij deez nacht
„ Voor Eeuwig toegewijd!" – Zij zwijgt, en de Englen wacht

Die voor de Godvrucht waakt, doet langs de wareldbollen,
Die wentlen door 't heelal, de galm dier woorden rollen.
De Godſtad luistert, en, voor Scheppers Gloriëtroon,
Word 't gouden ſnaartuig nu geſtemt op hoger toon!
De nacht die *Ephrata* bedekt met zwarte vleuglen,
Daar 't werkzaam leven zwicht, voor zacht fluwelen teuglen,
Nog rolt de blijde klank van *Levie's* zangrijk Choor,
Aan harp en luit gehuwt, de koele wolken door;
Dan, naauwlijks rust de dag of nieuwe feestgezangen
Verheffen zich alom, door 't blijdst gejuich vervangen,
Dat thans in weide en veld de dankb're boezem treft,
Nu Godsdienst de eerſte ſchoof voor 't dankaltaar verheft.
ô Statige eerdienst! die aan 't ſtof geboeide zielen,
Met 't diepst ontzach doet voor 't Onzichtbaar Wezen knielen,
De waarheid dus geſiert, met grootſche plechtigheên,
Bekoord den zwakken geest der zinlijke *Hebreên*.
Noömie's zachte vreugd rolt aan met de oogenblikken,
Geen wrange ſcheiding doet haar tedre vriendſchap ſchrikken,
RUTH's Godsvrucht ſtreelt haar hart, zij voelt zig teêr bemind,
Daar ze in haar Dochters arm de rust des levens vind.

Nog

Nog kan zig 't ſtarend oog des ſtedlings niet verzaden,
Elk wil, vol drift, het lot der vreemde ſchoone raden.
„ Wat, (vraagt men,) voerde haar uit *Moab's* lachend veld?
„ Wat noopt haar dat zij de eer der vrouwen hier verzelt,
„ *Noömie* die, welëer, elks liefde en eerbied wekte?
„ Wij zien haar weêr, die elk tot troost tot toevlucht ſtrekte!
„ Mijn Stadgenoten! (dus ſpreekt de achtbre vrouw hen aan.)
„ Bedaart! gij zult welhaast mijn treurig lot verſtaan.
„ 'k Ben geen *Noömie* meer, die vreugd en heil verzelde,
„ Die naam, die aan mijn jeugd het ſchoonst geluk voorſpelde,
„ Verloor zijn kracht zijn klem, door tegenſpoed en ſmart,
„ 'k. Ben Mara! deeze naam ſtemt met mijn zwoegend hart;
„ De wreedſte bitterheid heeft aan mijn kwijnend leven,
„ Al de aardſche vreugde ontzegt: bekomrende angſten zweven
„ Waar ik mijne oogen wend, 'k vind nergens hulp noch troost;
„ Gij zaagt mijn Echtgenoot, gij zaagt mijn bloeiend kroost,
„ Die dierbre panden zijn der ſtervlijkheid ontweken,
„ Ik toog, door hun verzelt, naar *Moabs* vruchtbre ſtreken,
„ Ja; ſchoon ik have en veê hier wreed verlooren hadt,
„ 'k Waar rijk, 'k vond alles in dien onwaardeerbren ſchat,

Dan,

Dan, 'k zag mijn' Echtgenoot den jongften doodfnik geeven;
'k Moest al mijn hoop mijn troost, mijn telgen overleven,
„ Met hen is al mijn vreugd in 't zwijgend grav gefmoort,
„ Sints heeft geen aardsch geluk mijn boezem meer bekoort,
„ 'k Zwerf als een eenzaam Duifje in treurge woestenijen,
„ Deeze aard heeft niets, hoe fchoon, niets kan mijn hart (verblijen,
„ Alleen mijn dierbre Ruth verzacht het zielsverdriet,
„ Daar ze al de tederheid der kindermin mij biedt,
„ Zij, die de boezem van mijn jongen *Machlon* griefde,
„ Verdient, door Godsvrucht trouw, elks achting roem en liefde;
„ Om mij, — om Isrels God! verlaat zij 't Vaderland
„ Door bijgeloov bewolkt. Hier zal haar zachte hand
„ Daar 'k in haar armen fterv, mijn brekende oogen luiken.
„ Ach! dat haar heilzon nooit in de avondkim moog' duiken!
„ Ach! dat menschlievenheid voor haar belangen waak!
„ Dat zij het loon der deugd, in 't gastvrij *Juda*, fmaak'!"
Zij zwijgt; een ftille traan zwelt in haar drijvende oogen,
In 't hart der Burgren werkt een teder mededoogen;
Ruth valt in 's Moeders arm, en plengt een tranen vloed.
Noömie's roemtaal had een purpren rozen gloed

Op

Op 't zacht gelaat gemaalt: bewondring liefde en achting
Bewegen elken mond, tot de edelſte verwachting.
  Noömies treurig lot word door de ſtad verbreid,
  Daar zuivre menſchenliefde een tedre traan om ſchreit.
Intusſchen rolde zacht het blijde Paaschfeest henen,
Straks is gewijde rust voor nijvre vlijt verdwenen,
  De Mollige overvloed lagchte in het goudgeel graan,
  Met kommerloze vreugd, den dankbren veldling aan.
Reeds bied de rijpen garst haar rijke koren halmen,
De ſcherpe ſikkel blinkt: de jeugd plukt juichend palmen,
  Doormengt met jong gebloemt, terwijl zij zingt en danst,
  Een gulde tiende ſchoof voor *Levie's* kroost bekranst.
Hoe rolt de vreugde galm langs blijde heuveltoppen! —
Nauw ſpiegelt zich de zon in koele morgendroppen
  Of 't landvolk juicht, verfrist door koesterende rust.
  De jonge huwlijksvriend, die blij zijn weêrhelft kust,
Daar zij de Lammren drijft; door *Juda's* vette weiden,
Ziet zich door 't ſpelend kroost al vleiend veldwaarts leiden,
  Hoe ſtreelt hem 't knaapje, dat de ſikkel blozend draagt! —
  En 't ſtamlend meisjen, dat om korenbloempjes vraagt!

Alöm zweevt liefde en vreê, met onschuld en genoegen,
Geen angst, geen norsche zorg doet nijvre harten zwoegen,
Geen traan blinkt in het oog der knellende armoê, thans;
Neen! 't uitgeteert gelaat pronkt met een heldren glans,
Verrukte dankbaarheid doet gulle klanken hooren,
Daar bange zorgen in den rijksten voorraad smoren —
RUTH, die in *Bethlehem* der Burgren gunst geniet,
Terwijl haar grootsche ziel de lage vleitaal vliet,
En gruwt op 't denkbeeld om voor trotschheid neêr te knielen;
RUTH smaakt de zaligheên, gevormt voor Edle zielen.
Hunne onvermoeide vlijt schenkt haar 't verrukkendst zoet,
Terwijl het eerlijk brood haar en *Noömie* voedt.
De Nacht ziet nauwlijks nog zijn bruine vonken strooien
Met blozend morgengoud, nauw ziet Natuur zich tooien
Met blanke Paarlen, of de jonge schoone ontwaakt,
En treed naar 't veld; daar ze eerst den nijvren arbeid staakt,
Wen d'avond 't luchtig floers spreid langs de hemelbogen.
De zachtste blijdschap straalt *Noömie* dan uit de oogen,
Als zij aan 't Moederhart haar lieve Dochter knelt,
Die de Edle schatten van het afgemaaide veld,

Haar

Haar vrolijk toont. Geen dwang, geen hebzucht mogt beletten
Dat de armoê halmen gaart. De Goddelijke wetten,
Gestaaft door 't heilig recht, beschermen haar voor dwang.
Noömie offert God haar plechtige Avondzang,
Zij dankt zijn liefde en trouw. Gezondheid doet de Rozen
Der schoon ontloken jeugd op RUTH's gelaat weêr blozen:
Geen wroeging knaagt haar hart, haar kracht, door rust gevoed,
Bied, elke morgenstond, vernieuwde lust en moed.
Het Eeuwig Wijsbestuur die de ordning aller dingen
Schikt, tot het waar geluk der denkende aardelingen,
God die, terwijl zijn roem door duizend zonnen klinkt,
Vermaakt zich wen een vonk van deugd op 't Aardrijk blinkt,
Hij zal de blanke trouw in *Israël* bekronen,
Zijn liefde zal eerlang beproefde grootheid lonen,
Op dat eens 't laatst geslacht het lot der deugd vertel!—
Welään; dat onze Nimph de fiere RUTH verzell'!—
Een schoone dag ziet weêr zijn zachte rustkoets vesten,
De Maan verzilverde de vrolijke gewesten,
Noömie's ziel verlangt, zij treed ter stadspoorte uit,
Haar Dochter te gemoet, die ze in haar armen sluit.

Dan, nimmer deed zij haar nog zulk een ſchat aanſchouwen,
Noömie deinst te rug, nauw durvt zij 't oog vertrouwen,
„ Mijn Dochter! (roept zij, door bewondering geroert,)
„ Waar heeft de nijvre vlijt u dezen dag gevoert?
„ Wie, wie heeft u vergunt die voorraad op te garen?
„ Een ongewoone gunst is u gewis weêrvaren?
„ Verhaal mij, dierbre RUTH! op wiens gezegend land
„ Boôn voorſpoed en geluk deez dag u gul de hand? ——
„ 't Veld, (zegt de ſchoone,) daar ik telkens kooren gaarde,
„ Daar nijd en afgunst mij geſtadig kwelling baarde,
„ Men riep al ſchimpende: neemt een Hijdin het brood,
„ Geſchikt door *Isrels God*, voor elk geloofsgenoot,
„ Die grievende armoê lijd, of zich door nood ziet prangen?
„ Ik moest, elk oogenblik, zoo wreed een hoon ontvangen,
„ Deez uchtend voelde ik 't hart verſcheuren door verdriet,
„ Tot ik, in 't eind, het veld, vol moedloosheid, verliet.
„ Gints, achter 't ſchomlend loof der wilde vijgeboomen,
„ Schijnt welvaart, eer en vreugd den landheer te overſtromen,
„ Die lieve vruchtbaarheid ruist met geluk en vreê,
„ In 't golvend koren, als in een vergulde zeê,

„ 'k Zag

„ 'k Zag gulle minzaamheid, bij 't vrolijk landvolk, leven,
„ Geen norſche geemlijkheid deed mij voor weigring beven,
„ Nauw had mij 't vriendlijk oog der maagdenrei gezien,
„ Of 'k zag mij gul begroet, en hulp en vriendſchap biên.
„ Mijn vreemde tongval kost, wel draâ, hun' aandacht wekken,
„ 'k Moest hen mijn vaderland, en wislend lot ontdekken;
„ Dan 'k zag mij niet geſchuwt; neen 'k zag mij gul geroemt,
„ 'k Had nauw uw lieve naam, mijn Moeder! hen genoemt,
„ Of 't landvolk riep verrukt: *Zie dit is* MACHLONS *gaede!*
„ 'k Vergaarde 't vallend graan, ik vond bij elk genade, —
„ De heete middag gloed der zon daalde op ons neêr
„ 't Van ſap beroofde ſtroô kaatſte al de ſtralen weêr,
„ Wij moesten, voor een poos, het vlakke veld ontvlieden;
„ 'k Zag mij de landtent tot een veilge ſchuilplaats bieden,
„ 'k Week, met de maagden hier, elk melde mij zijn lot,
„ Elk roemde *Boäs* deugd, zoo mild, door *Isrels God*
„ Gezegent. *Boäs*, (dus hoorde ik den landheer noemen,)
„ Mogt op het rijkst bezit der heerlijkste ervnis roemen,
„ Hij was de toevlucht van verdrukte onnozelheid,
„ De vriend der onſchuld, die hem om beſcherming vleit."

Terwijl ik me in de deugd deez' menſchenvriends verblijde
En hem een ſtille traan vol reinen wellust wijde ——
Verſchijnt hij onverwacht; hij ziet ons vriendlijk aan,
Elk boog: ik bloosde! „ ik heb, ô RUTH! uw lot verſtaan,
(Dus ſprak hij,) „'k weet gij hebt uw minnend hart geſchonken
„ Aan *Machlon*, die al vroeg uw boezem konde ontvonken,
„ Gij zaagt hem door den dood uit uwen arm geſcheurt,
„ Zijn Moeder, die om gaê en dierbre telgen treurt,
„ Blijvt gij, vol tederheid en trouwe zorg, beminnen,
„ Bij elk die deugd waardeert kunt ge eer en achting winnen.
„ *Noömie's* volk en God heeft uwe ziel bekoord,
„ Gij blijvt die edle Vrouw vertroosten, in dit oord,
„ 't Alwetend oog, van Hem die elks gedrag zal loonen,
„ Kende u; zijn liefde zal uw trouw uw vlijt bekronen,
„ Verlaat mijn velden niet, zoo langs deez' oogstijd duurt,
„ Mijn trouwe *Achlon*, die mijn volk in 't werk beſtuurt,
„ Heb ik bevolen ſtaag voor uw belang te zorgen,
„ Keer, gunsteling der Deugd! keer vrolijk, elken morgen
„ Naar *Boäs* veld, vergaar al 't geen uit 's maajers hand
„ Ontvalt, en, als de gloed der middag hitte brand,

„ Kies

„ Kies dan uw vrij verblijv, bij mijn getrouwe maagden,
„ Aan wie uw minzaamheid en nijvre vlijt behaagden,
„ Eet hier uw brood gerust, en, als gij dorst gevoelt,
„ Drink vrij mijn velddrank, die 't verhitte bloed verkoelt!"
Zoo ſprak den braven, die mijn kloppend hart deedt gloeien,
Niets dan een tedre traan kon 't dankend oog ontvloeien,
Ik vond geen woorden, 'k zag den Godsvriend ſpraakloos aan
Dan hij vertrok, zoo 't ſcheên, gevoelig aangedaan.
Nu werk ik vrolijk; 'k zie mij door al 't volk beminnen,
'k Vindt in der maagdenrei, mijn trouwe veldvriendinnen,
'k Zag vaak een maajer, ſtil gewenkt door zijnen heer,
Dan wierp hij achter zig, een hand vol halmen neêr.
Wat heeft dien *Boäs* toch tot zo veel gunst bewogen?
Bewondrende Eerbied hielt *Noömie* opgetogen.
Verſtomt, door 't duidlijk merk van 't Eeuwig Albeſtuur
Ontvlamt haar boezem door een Godgeheiligd vuur
„ ô Welk verhaal, mijn RUTH! vloeit van uw lieve lippen!
„ Houdt moed ons heil rolt aan, op wentelende ſtippen;
„ Mijn Dochter! (zegt ze,) ik zie, in 't opgeklaard verſchiet,
„ De vreugd voor mij bewaard, en 't eind van uw verdriet.

„ Mijn

„ Mijn Dochter! roemen wij den God van onze Vad'ren;
„ Mijns *Elimelech's* bloed ſtroomt ook in *Boäs* adren,
„ Dezelfde ſtamnaam ſiert zijn bloeiend huisgezin,
„ 'k Wacht alles van zijn deugd, en trouwe broedermin.
„ Hij kan mijn *Machlon* weêr een naam in *Isrel* geven,
„ Als hij zijn Erfgoed lost. O Hemel! waar mijn leven
„ Tot zoo veel heil geſpaard! God wil niet dat een ſtam,
„ Voor altijd zij verdelgt, bij 't kroost van *Abraham.*
„ Alleen was mijn geſlacht met *Machlon* uitgeſtorven,
„ 't Aan een geſchakeld ſnoer in *Juda's* erv bedorven,
„ Dit ſcheurde mij de ziel, terwijl het ſcherpst vernuft
„ Verſtomt, en voor het plan der heilrijkſte uitkomst ſuft.
„ Gij moest mij volgen, konde ik de oorzaak hier van denken?
„ Ik zie, door *Boäs*, thans Gods wijzen vinger wenken.
„ Mijn RUTH! hebtge ooit uw gaê uw *Machlon* trouw bemind;
„ Hebt ge ooit mijn vreugd bedoelt? thans is het tijd, mijn kind!
„ Thans kunt gij 't heerlijkst blijk van huwlijksliefde toonen.
„ Ach! zag ik, eer ik ſterv, ô God! mijn wensch bekroonen!"
Verrukking boeit haar tong! RUTH zweert haar voor 't geſlacht
Haars echtvriends, al te doen wat min van trouw verwacht.

Geen

Geen dag bloosde in het oost of, met de veldelingen,
Hoort *Boäs*, schoone Ruth in 't veld het oogstlied zingen.
Zij schijnt, elk ogenblik, bevalger aan zijn oog,
Terwijl haar edlen zwier de fiere jeugd bewoog.
De jonge Lente roos, getooid met zilvren droppen,
Verheft zig boven 't schoon der zachte bloezem knoppen,
En treft, door zuivren blos en zachten geur, elks hart;
Zoo treft ook Ruth, wier schoon *Judea's* maagden tart.
Haar hart bekoorend oog, haar houding, zwier en zeden
Door kunst noch pragt gesierd, haar ziel door deugd en reden
Met schaduwtrekken van Gods beeldnis grootsch gemaalt,
Verrukt de stuchtste ziel. — De laatste oogstdag straalt
Nu van 't azuur gewelv, op de afgemaaide velden
Toen Ruth haar Moeder dus haar stout besluit hoort melden:
„ Welligt zweeft *Machlon* thans verëngelt om u heên,
„ Hij is nog burger, schoon ontkluisterd hier beneên,
„ Deez' Aardbol, daar hem eerst het weezen wierd geschonken,
„ Kan, schoon in hoger kring, zijn' aandacht nog ontvonken,
„ Nog streelt hem 't bloeiend heil van zijn natuurgenoot,
„ Door onze vreugd, mijn Ruth! wordt zijn geluk vergroot.

„ Wat zuivre zaligheid word hem door U geschonken,
„ Wen gij zijn naam, op nienw, in *Israël* doet pronken!....
„ Gij weet hoe *Jacobs God* op 't plechtigst ons gebood,
„ Dat d'eenen Broeder, na des andren Broeders dood,
„ Zijn nagelaten gae, beroofd van wettige erven,
„ Ter vrouwe neemen zou. En als zij, vóór haar sterven,
„ Een blijde moeder word, dan zij die telg gewijd
„ Aan 't eerste huwlijk; dan word elk geslacht bevrijd,
„ Om de ervgrond, door geen lot aan elk gezin beschoren,
„ Te Zien ontrukken, dus gaat nooit een naam verloren.
„ Mijn *Elimelech* scheen alleen dien ramp bereïd;
„ Dan 'k voel, door blijde hoop, 't gefolterd hart gevleid:
„ 'k Weet BOAS voelt zijn ziel, door 't rein verlangen, gloeien,
„ Om 't kroost mijns echtvriends, op zijn erv eens te zien bloeien,
„ Mijn *Salpa's* gae, die zich bij *Boäs* vaak onthoud,
„ Als raad en boezemvriend, werd lang die zncht vertrouwd.
„ 'k Ben, (dus is staag zijn taal,) door kracht van 't bloed (verbonden,
„ Te waken, dat geen stam in *Juda* word geschonden,
„ 't Is waar, *Aminadap* is nog door enger band
„ Geheeht aan *Machlon*; dan, de grond reeds lang verpand

„ Kan

„ Kan niemand op den naam van *Machlon's* erven losſen.
„ Dien heuvel gints, verſiert met rijke wijngaard trosſen,
„ Was *Elimelechs.* Ach! ſchoon zelv *Aminadap*
„ Nauw op zijn Erv herſteld, ná harde ballingſchap,
„ Schoon hij de jonge gae van *Machlon* wilde kiezen,
„ Ja, ſchoon ze een telg verkreeg, 'k zou nog de hoop verliezen,
„ Nog bleev mijns bloedvriends naam verſmoort in 't zwijgend grav;
„ Hebzuchte *Nimri* ſtaat 't verpande land nooit af,
„ 't Zij hij zijn vreklust door een rijken ſchat ziet ſtrelen;
„ Ach! ſtond het in mijn macht ik deed *Noömie* deelen
„ In al de zaligheên op aard nog voor haar hart
„ Geſchikt. De jonge RUTH, die lagen wellust tart,
„ Die, door het ſtil verdriet dat in haar lentedagen,
„ Om 't misſchen van haar gaê, blijvt aan haar boezem knagen
„ Die lieve ſchoone ſchonk welligt haar tedre hand,
„ Aan mij; door hoop gevleid dat ze eens een heilig pand
„ Van trouw en Godvrucht, zou met *Machlon's* naam zien pronken
„ Geen jeugdig veldling kan haar groote ziel ontvonken!
„ Zoo ſprak die vriend der deugd, tot *Silpa's* echtgenoot,
„ Hoor dan, mijn Dochter! wat uw Moeder ſints beſloot:

„ Deez dag is d'oogst voltooid, niets kan de blijdſchap dwingen,
„ De brave *Boäs* viert, met al zijn veldelingen,
„ Het dankfeest, wen de zon in 't koele Westen zinkt,
„ De zilvren avonddauw op kruid en bloemen blinkt,
„ Dan hoort gij *Boäs* naam, door al de feestgenoten,
„ In zang en veldmuzijk, door ſchomlend loof vergroten;
„ Gaa! voeg u vrolijk bij zijn jonge Maagden ſtoet,
„ Deel in de zaligheên der gastvrije overvloed.
„ Toon dat uw dankbaar hart, bekoord door *Boäs* deugden,
„ Zijn heil gevoelt, dat u zijn rust en vreê verheugden,
„ Zoo ziet den achtbren vriend dat gij zijn gunst erkent,
„ En, om zijn aardsch geluk, een zucht ten hemel zend.
„ Zoo ras de duisternis de blauwe ſterrebogen
„ Met floers behangt, terwijl 't verdoovende vermogen
„ Des vriendelijken ſlaaps, de veldvreugd zwijgen doet,
„ Geev u dan niet ter rust, bij *Boäs* maagden ſtoet,
„ Gij moet, ſchoon elk u vleiden nood, hun oog ontwijken,
„ Zeg, dat ge uw liefde en zorg *Noömie* moet doen blijken;
„ Maar let nauwkeurig waar den braven Landheer rust,
„ Toef tot de ſtille nacht elk heeft in ſlaap gesust,

„ Uw

„ Uw zorg moet ſtaag voor de eer van onzen ſchutsheer waken,
„ Welligt zou lasterzugt uw beider onſchuld laken,
„ Wek hem, indien hij ſlaapt; zeg dat *Noömie* ſmeekt,
„ Zeg dat de kracht van 't bloed voor *Elimelech* ſpreekt,
„ Dat hij, zoo 't mooglijk is, voor mij ten losſer ſtrekke,
„ Op dat geen wreedheid ooit zijn zachte deugd bevlekke!"
Terwijl *Noömie* ſpreekt, verſchijnt, op 't onverwagt
Haar trouwe hartvriendin, haar *Silpa.* „ Deze nacht,
(Dus vangt deze aan,) „ moet RUTH het oogstfeest helpen vieren,
„ Met *Boäs* landjeugd, 'k zag de tenten reeds verſieren,
„ Met groene maagden palm, en purpren roozen blaân,
„ Hoe gul zal blijde jeugd wel haast den dansrei gaan!
„ Mijn gaê geleide mij langs de afgemaaide velden,
„ Ik hoorde *Boäs* roem en grooten rijkdom melden,
„ 'k Zag al de ſchatten die den gullen oogst hem ſchonk,
„ Terwijl op 's mans gelaat Godvruchte erkentnis blonk.
„ Niets kan de vreugde van 't verrukte landvolk dwingen,
„ *Hier* bond men ſchoven: *Ginds* hoorde ik den dorſchers zingen.
„ De zorg verſtoov als kaf van 't opgehoopte graan,
„ Lacht ons de vreugd, als van een gouden heuvel, aan.

„'k Was nauw bij 't volk bekend of 'k zag me elks liefde toonen;
„ Zie (riep men,) haar, bij wie RUTH en *Noömie* woonen,
„ Dit is die *Silpa*, vaak met zoo veel drift geroemt,
„ Door die Bevallige, waar *Ephrata* op roemt.
„ Waar is die fchoone? zal ze in onze vreugd niet deelen?
„ Kan *Boäs* bloeiend heil haar dankbaar hart niet ftrelen?
„ Viert zij deez' avond 't feest des blijden oogstijds niet? ...
„ Zoo ras deez avondftond ons koele fchaduw biedt
(Hernam toen *Boäs*,) „ zal zij in uw Landvermaken,
„ Door mij genodigt, ook het zoetst genoegen fmaken.
„ RUTH houd zich in de ftad, wijl haar befcheidenheid
„ Niet duld, dat ze ongenood zich met uw feestvreugd vleit;
„ 'k Moet dus, uit 's Landheers naam, ô lieve RUTH! u melden,
„ Dat elk met liefde en drift u wacht in blijde velden!"
De jonge fchoone voelt haar tedre ziel ontroert,
Terwijl een ftile zucht haar wensch ten Hemel voert,
Dat de Eeuwge Godheid zelv voor haar belang wil waken,
En, door zijn Menfchenmin, *Noömie's* wensch volmaken.....
Dat onze zangnimph nu de fnaaren hoger ftem',
't Beftuur van *Isrels* God geeve onze toonen klem'!

Geen

Geen dartle drift verschuilt zich in een koets van rozen,
Geen beeld der wellust doet de maagdlijke ontschuld blozen,
't Penceel der Godheid maalt zelv hagelblanke deugd,
Gediept met schaduwen, van onverwelkbre vreugd.
De gloende dag word reeds omhelst door 't zoele Westen,
Natuur zag weêr vermoeid haar zilvre rustkoets vesten
De koeltjes dartelde, met haar verzengde blaân,
En voerde vruchtbaarheid, op natte wiekjes, aan;
De noeste werkzaamheid zonk in een schoot vol weelde;
Noömie, die door hoop haar tedre boezem streelde,
Omhelst haar lievling, die ze aan 's Hoogstens zorg betrouwd.
De *Moabitische* was met geen schittrend goud,
Of tintelend gesteent, of blanke parel snoeren,
Op 't kunstrijkst opgetooid, om 't zinlijk hart te roeren,
Geen Tirus purper gloeide op 't witte veld gewaad;
Een zachte rozenblos bemaalt het lief gelaat
Waar in de blanke deugd, en juist gevormde trekken,
Met al 't aandoenlijk schoon der onschuld zijn te ontdekken.
Haar sieraad was, *een hart dat op haar boezem hing*,
Gevormt uit 't fijnst kristal, dat ze eens vol vreugde ontving.

Uit

Uit *Machlons* lieve hand, die 't om haar hals omſtrikte,
Aan 't ſchoonst ſcharlaken ſnoer, wijl 't hart door wellust tikte.
  Dit ſieraad, dat haar min zoo ſchuldloos had ontvonkt,
  Had nimmer, na zijn dood, meer op haar borst gepronkt.
'tKristal mag op zijn glans, haar ziel op onſchuld roemen!
Een krans van lelien en blauwe kooren bloemen,
  Bepronkt het golvend hair, dat om haar ſchoudren zwiert,
  Terwijl bevalligheid haare edle houding ſiert.
Zoo treed zij veldwaards, daar de ſchemring zig verſpreide,
Terwijl *Noömie* haar tot aan de Stadspoort leide.
  Een minzaame afſcheidskus, ſterkt RUTH's verflauwden moed,
  Terwijl de feestrei haar, wel haast, al juichend groet.
Men leid haar zingend, in de tent der blijde maagden,
Daar deugd en edle trouw van *Boäs* roem gewaagden.
  Hier huwde vriendſchap zig aan gulle vrolijkheid,
  De lieve welvaart waar in 't blos der jeugd verſpreid,
De ſchoone werd onthaalt op edle zomervruchten,
Op melk en honingraat, de vreugd deed zorgen vluchten.
  Men heft het feestlied aan, de galm der ſchelle luit,
  En blinkend Cimbelſpel, lokt elk ter veldtent uit,

Terwijl

Terwijl de blijde harp zich met een danktoon mengde.
De koelen avond, die de fchaduwen verlengde,
En ftatig voortdreev, had zijn grootfche plechtigheid,
Om 't rustbed der natuur, thans fluimrende heên gefpreid,
Hier doet een veldling bij het pas gedorfchen kooren,
't Eenvouwig zoet des lands, op gulle klanken horen,
Daar leid een blijde rei, bij heldre fterren glans,
In 't zacht bebloemde groen, elkaâr ten avond dans.
't Bevallig meisje vlecht een krans van kooren airen,
Of ftreeld, door vreugd verrukt, de tedre cijter fnaren,
RUTH deelt in 't liev geluk dat lachend om haar zweevt,
Schoon achtbre grootheid in haar losfe zwieren leevt.
Ze ontrekt zig aan 't gejuich der huppelende reïen,
Bevredigt met zig zelv, kan ftille vreugd haar vleïen.
De blonde *Fimia*, wier vriendfchap 't meest bekoord,
Daar zedigheid en deugd in drijvende oogen gloort,
Die lieve maagd, omringt door gulle landvermaken,
Mag, met de fchoone RUTH, de reinste wellust fmaken.
Hun hart, zoo zacht geftemt, als 't kwijnend licht der maan,
Mag nu, op éénen toon, voor deugd en vriendfchap flaan.

In 't donkre schaduw van een hemel hogen ceder
Zet gints de liefde en vreugd der kuische landjeugd neder,
Terwijl het reinst gevoel hun zachte ziel ontgloeit,
En 't strelend veldmuzijk hun luistrende aandacht boeit,
De groenen heuvel, daar de jeugdige vriendinnen
De sombre schoonheid, daar natuur meê pronkt, beminnen,
Schijnt in één stip, waar op een koor van englen zingt,
De ruisende fontijn, die aan den voet ontspringt,
Besproeit de bloempjes gul: een wolk van edle geuren,
Voert thans verrukking aan. de zacht bezwijmde kleuren
Ontwaken telkens, door een tintelende vonk,
Van starren goud, dat op het veldviooltje blonk.
Daar d'avond 't zweet der bloem tot zilvren waas doet stollen,
De tijd scheen zelv verrukt in 't eeuwig *niet* te rollen,
't Genoegen speelde alöm, door beemd en wandelpaân,
En d'overvloed bood keur van boom- en veldvrucht aan.
Dan, nu spreid lieve rust haar poezlige armen open,
De scheemring snelt in 't zwart, en schijnt tot slaap te nopen,
Natuur vergt stilte; daar, gints in het denne woud,
't Gezang der feestrei aan 't gekras des nachtüils trouwd.

De

De reien, afgemat door danſen, zingen, ſpelen,
Verlangen om in 't zoet der vrije rust te delen,
De ſnaren zwijgen, en een vriendelijke groet,
Een gulle omhelzing, ſcheid de kommerloze ſtoet.
Vergeevs laat lieve *Ruth* door al haar veld vrindinnen
Zich noodigen. Niet een kan op haar hart verwinnen,
Dat ze in der maagden tent de morgenſtont verbeid,
Ze omhelſt haar *Femia*, die haar op 't minzaamſt vleid,
Doch vruchteloos. Zy ſpoeid, zo 't ſchijnt, zich naar de muuren
Van *Bethlehem*; dan, wijl de nacht zijn ſluimrende uuren
Voortwentlend, zag wel haast de zuster van den dood,
De ſlaap, al 't ſchepzel, moê gekluisterd in haar ſchoot.
Ruth voelt haar teder hart met dubble ſlagen tikken,
't Beſlisſen van haar lot rolt aan met de oogenblikken;
Gelijk een Duifje dat, al worstlend met den wind,
Die ſtormend woed en brult, en nergens voedzel vind,
Door angst gedreeven word, in zandige woestijnen,
Terwijl het hongrig kroost het leven weg moet kwijnen,
Zo word de tedre ziel der ſchone thans beknelt,
Zij dwaalt, in 't diepst des nachts, van verre in 't eenzaam veld.

Zij voed den wreedſten hoon, die 't groots gemoed kan moorden,
Wen *Boäs* haar verſmaad: en zij, in *Juda's* oorden,
Alöm ten ſchimp verſtrekt. Dan treft haar weêr de zucht
Door armoê en verdriet *Noömie's* borst ontvlucht.
Zij ziet een flauwe ſtraal der maan van donkre kimmen,
Op 't rillend wijngaard loof, van *Machlon's* heuvel glimmen,
De ſtem der liefde ſpreekt, nu in haar kloppend hart:
Haar *Machlon*, om wiens vreugd zij 't grievendst lijden tart,
Schijnt uit een lichte wolk, beſtrooid met ſtarren vonken,
Zoo zuiver als de Maan, haar minzaam toe te lonken.
Haar fiere moed herleevt, terwijl haar boezem zwelt,
Door 't zachtst gevoel; zij zweevt langs 't nat bedauwde veld,
Daar ze in de duisternis den dorschvloer nauw ontdekte.
Hier, daar zich *Boäs*, op een bed van halmen ſtrekte,
En vrij van norſche zorg, den zoetſten ſlaap genoot,
Hier voelt de tedre vrouw op nieuw haar angst vergroot.
Haar oog hadt hem gevolgt, toen zij de veldelingen
't Weêrgalmend Avondlied, verrukt, hadt horen zingen. —
Goedäarte *Boäs*, door de vreugd zijns volks bekoord,
Hadt door geen afſcheid zelv, hun lief geluk geſtoord,

'tOn-

t Onſchuldig landvermaak bleev voor zijn geest nog ſpelen,
Verbeelding ſchilderde de vleiendſte toneelen, —
Ja, daar elk zintuig door gevoelloosheid geboeit,
En in de ziel geen ſtroom van nieuwe ontdekking vloeit:
Het trillend zenuwſtel nog op den geest blijvt werken,
Wil zelfs een Seraphijn RUTH's pogingen verſterken.
Hij ſchikt, op 't Godlijk wenk, verwarde denkingskragt,
En *Boäs* ſmaakt al 't heil dat ooit een aardling wagt;
Hij waant een tedre maagd op 't ſpits der ſteilſte rotſen
Waar langs de golven, des geſchokten afgronds klotſen,
Te zien, wanneer ze in 't ſtip, dat haar verflauwde kragt
Bezwijkt, haar laatſte hulp van zijn beſcherming wagt;
Hij ziet zijn pogingen tot haar behoud gelukken,
Hij mag ze in d'angst des doods, aan 't wis bederv ontrukken,
Haar dankbre blijdſchap zweevt bij 't doodzweet op 't gelaat,
Hij voelt zijn ziel voldaan, en kent geen zaalger ſtaat....
Intusſchen had zich RUTH, na lang en moedloos ſtrijden,
En worstlen met zich zelv, aan 't noodlot durven wijden.
De blijde hoop, die door de donkre nevlen blonk,
Het vast vertrouwen, dat onwinbre Godsdienst ſchonk

 Deed,

Deedt haar den vriend der deugd met ftoute treden nadren
Hij flaapt; een huivring rilt vol fchaamte door haare adren,
Terwijl ze al bevend zich aan *Boäs* voeten vleid,
En over d'achtbren man, haar luchten fluier fpreid,
Daar hij, wiens geest al 't zoet der menfchenliefde fmaakte,
Door tedre vreugd ontroerd, dit tijdftip juist ontwaakte.
Hij hoord een mensch, gerust op 's landsvolksliefde en trouw,
Kend hij geen vrees. Hij hoord een fidderende vrouw,
Beäntwoord ftraks de vraag: *Wie hier zijn bed genaakte?*
„ Ik ben 't, (zegt RUTH,) voor wien uw zorg zints lang reeds waakte,
„ De *Moabitifche*, gehuwt aan uw geflacht,
„ Wreek u niet op een vrouw, die thans haar lot verwagt,
„ Van u, gij kunt me al 't heil des levens doen verwerven,
„ Of, door uw haat verneert, van zielenfmart doen fterven.
„ Ik weet dat de eer niet duld dat ik mij hier alléén
„ Bij u bevind; dan, plicht deedt mij dien dwang vertreên,
„ Vergeev mij deze daad! 'k pleit voor een dierbre Moeder,
„ Eens de aardfche vreugd van uw onfterfelijken Broeder,
„ 'k Smeek om *Nöömie's* wil! verzagt haar treurig lot,
„ Van u wacht ze al haar troost, herftel haar in 't genot

Der

„ Der aardsche zaligheên; lòs 't Ervgoed van uw' Broeder,
„ Voldoe aan 't wijs bevel van *Israëls* Behoeder! . . . .
De ontroerde *Boäs*, door dit nachtbezoek verrast,
Kent in die handelwijs Gods onweêrstaanbren last.
„ Mijn dochter! (zegt hij,) die getrouw aan deugd en plichten,
„ Nooit 't edel denkend hart voor tegenspoed voelt zwichten,
„ Uw beê verrukt mijn ziel, doch, schoon ik 't wettig Erv
„ Van *Elimelech* los, en voor zijn Weeuw verwerv,
„ Nooit kan de naam zijns zaads bij *Isrels* telgen bloeien,
„ Ten zij zich *Machlon's* gaê voor 't echtältaar liet boeien
„ Aan tedre min, en mij haar onbevlekte hand
„ Schonk, door de hoop gevleid dat eens een dierbaar pand
„ Van onze oprechte trouw, aan de eerste min geheiligt,
„ *Noömie's* vreugd kon zijn, en *Machlon's* naam beveiligt
„ Voor 't woeden van den tijd, zou schittren bij zijn volk!
Nu daalt het heilrijkst licht uit de akeligste onweêrswolk,
RUTH's tedren boezem klopt, door 't schuldeloost genoegen,
„ Zoude ik, (dus stamelt zij,) 't erkentlijk hart niet voegen
„ Aan alles wat 't geluk en de eer van *Machlon* vergt?
„ Eer schuimt de woeste zee gints langs 't olijv gebergt,

„ Eer

„ Eer ik de liefde van mijn *Machlon* zou vergeeten,
„ Eer word dit kloppend hart, verwoed, van een gereeten,
„ Eer dat een jongling weêr aan deze boezem rust.
„ Neen 't heiligst liefde vuur word door geen dood geblust.
„ Maar *Boäs*, vriend der deugd, *Noömie's* Ega's broeder,
„ Welk vleiend denkbeeld! Ik, van *Machlon's* kroost nog Moeder!
„ Ik gloei van zachte vreugd, 'k schenk u mijn hand verrukt
„ Gij word door *Machlon's* gaê eens aan dit hart gedrukt.
„ Bekoorlijke Engelin! gij kunt mijn boezem streelen,
„ In hoe veel zaligheën doen mij uw deugden deelen!
(Herneemt de Godsvriend,)„'k zie mijn aardschgeluk gevest,
„ Ach! dat geen nieuw verdriet ons nadrend heil verpest!
„ De fiere *Aminadap* is 't recht der losfing nader,
„ Als d'oudste Broeder van uw' dierbren *Machlon's* Vader,
„ Hem komt de losfing toe, van uw verpanden grond;
„ Dan, daar hij nauw bestaan voor gaede en telgen vondt,
„ Zal hij het recht aan mij, gulhartig, overlaten,
„ Geen oudste in *Isrel* zal hem om dien handel haten,
„ Zijne armoê is bekend, en gij, mijn hartvriendin!
„ Die ik als 't pronkjuweel der blanke Deugd bemin,

„ Gij

„ Gij zult uwe eer uw roem elk ogenblik zien dagen,
„ *Noömie* zal gerust, van allen zorg ontflagen,
„ Ons huwlijk zeegnen wen ge, eens vrij van zielsverdriet
„ Haar *Machlon's* beeldnis in een lachend wichtjen biedt!
„ Uw' trouwe en edlen aart kost lang mijn' eerbied wekken,
„ Maar 'k dacht nooit zoo veel deugd in 't jeugdig hart te ontdekken,
„ Geen jongling wekt uw min, de wellust lacht u aan, —
„ Maar, fchoone! — uw fiere hand verfcheurd haar rozenblaân!
„ Verbeid hier 't fcheemrig licht, het daagt in 't Oosten fpoedig,
„ Al lasterde ons de Hel, dan nog blijvt de onfchuld moedig,
„ Niets krenkt de ware deugd, die valfchen fchijn veracht,
„ Vertoef, mijn waarde! eerlang verdwijnt de donkre nacht.

VIERDE BOEK.

Wen de afgeleefde Vorst van verr' zijn ſtrijdbre benden,
Zich naar 't geſchaarde heir des dwinglands heên ziet wenden,
't Gekerm des ſtervenden in d' oorlogskreet verſmelt,
Daar de overwinning langs de beiden legers ſnelt,
En twijffelt waar heur hand de zegekroon moet ſchenken,
Dan blijft het Vorstlijk oog zijn fiere ſcharen wenken,
Op dat hun dapperheid, door 't heiligst vuur ontgloeit,
Terwijl hem 't kokend bloed, met drift, door de aadren vloeit;
Zoo ſlijt *Noömie* thans de wentlende oogenblikken,
Geen zachte omhelzingen der rust kan haar verkwikken,
Nauw was de donkre nacht op 't halv rond neêrgedaalt,
Of d' angst beklemt haar ziel: geen enkel vonkjen ſtraalt

Voor

Voor haar bewolkt gezicht. Dan, 't liefdrijk alvermogen
Der Godheid, met de fmart des aardelings bewogen,
Bemoedigt 't lijdend hart, zijn menfchenliefde en trouw,
Straalt nu, met zachten gloed, in 't oog der droeve vrouw!
De hoop toont haar de zuil van Gods beloftenisfchen,
In de Eeuwigheid gevest, die nooit hunn' grondzuil misfchen,
Straks ruist een zachte kalmte in de opgeruimde borst,
Nu wijd gevoel een traan aan 's warelds glorie Vorst!
De nacht, het beeldnis van de fchaduwen der graven,
Tafreel van 't dof gewelv der wreed geboeide flaven,
De nacht, die 't goud der kroon voor 's vorsten oog verfchuilt,
Zo wel als 't foltertuig, daar wroegende ondeugd huilt,
De nacht werd thans begroet door de uchtend fchemeringen,
Die achter d' aardbol door den valen dampkring dringen.
Noömie, die haar hart verrukt ten Hemel heft,
Ontroert, nu haar de ftem der fchone RUTH reeds treft.
Zij fnelt haar in den arm, daar ze om haar hals blijvt hangen,
De lach des dageraads bloost op haar lieve wangen,
Terwijl haar dankbre ziel in fprekende oogen gloeit,
Schoon 't levendigst gevoel haar rozen lippen boeit.

Noömie ziet haar heil, in elke trek, getekent;
„ Mijn Dochter! 'k voel mijn hart is nog tot vreugd berekend,
„ God heeft uw deugd bekroond, mijn wenſchen zijn gelukt?
„ Ja, (ſtamelt RUTH, die haar in knellende armen drukt)
„ Gij moogt de zaalge vrucht der edle Godsmin ſmaken,
„ In 'slevens avond zult ge uw glorie zon zien blaken."
Nu meld de ſchoone al 't geen haar aandacht bezig hielt,
Zints moeders afſcheid haar met ijver hadt bezielt.
Zij ſchildert haar de vreugd der blijde veldtoneelen,
Die elk gevoelig hart met zachten wellust ſtrelen,
Zij geeft een trouw berigt van elk belangrijk woord,
Dat zij in 't nachtbezoek van *Boäs* heeft gehoord.
Met welk verrukking hij als Bruid haar zal ontvangen,
Met welk een tedre zorg hij waakt voor haar belangen:
Zij meld hoe hij, eer nog de zon ter middag klimt,
Zal toonen welk een gloed hem in den boezem glimt.
Hoe hij *Aminadap* het losregt af zal vleien,
„ Gij ziet op eigen erv nog d'avond ſchemring ſpreien
„ Mijn Moeder! (zegt ze,) ik zie thans 't eind van al uw ſmart,
„ Het gul genoegen ſtreele uw moê gefolterd hart!
„ Mijn

„ Mijn hand word, nog deez dag, aan *Boäs* gul geschonken,
„ Heel *Juda* zal, deez dag, mij als zijn Bruid zien pronken.
„ Dog 't alziende oog, dat thans mijn kloppend hart doorziet,
„ Weet dat ik slechts voldoe aan 't geen mijn plicht gebied,
„ Dat *Machlons* min alléén mijn boezem kan doen gloeien,
„ Deez heete tranen, die mijne oogen thans ontvloeien,
„ Getuigen hoe mijn ziel dien zaalgen eeuwig mint,
„ Schoon dankbare achting mij aan *Boäs* echtkoets bind!
„ Ach! kende gij al d' angst deez nacht door mij geleden! —
„ Door welk een tedre schroom werd niet mijn ziel bestreden!
„ Hoe hevig sloeg dit hart! hoe dikwerv aarzelde ik!....
„ Ach! zijn ontwaken waar mij 't akligst oogenblik!
„ Dan, 'k vond een' tedren vriend, met al ons leed bewogen,
„ Hoe dierbaar was mijn naam — mijne onschuld in zijne oogen!
„ Nauw bloosde de oosterkim, door 't flauwe morgenlicht,
„ Of 'k zag mij door zijn zorg op nieuw tot vreugd verplicht;
„ Ga, jonge hartvriendin! omhels uw treurge Moeder,
„ Zeg haar, (dit was zijn taal) dat zij een vriend een hoeder
„ Een trouwen schutsheer in haar wreden rampspoed heeft,
„ Zeg dat, in *Boäs* ziel, nog de oude vriendschap leevt:

 „ Geen

„ Geen tijd geen wislend lot konde ooit die vriendschap krenken
„ Uw liefde most voor mij haar deeze veldvrucht schenken,
„ Deez blanke Gerst moet haar vernieuwde krachten biên,
„ En bleke kwalen doen voor welvaarts rozen vliên! —
„ Zijn hand heeft zelv dit graan, zo minzaam, mij geschonken."
Noömie voelt haar ziel door dankbre vreugd ontvonken,
Zij ziet den Hemel aan, terwijl haar boezem zwelt,
En haar verrukking in een zachten wellust smelt. —
Gods trouwe liefde blijvt op blijde lippen zweven,
Zij doen zijn glorie in een dankbren lofzang leven! —
Bedaarde *Silpa* die, door vriendschaps gloed bezielt,
Noömie zints haar komst, in *Juda* bij zich hielt,
En vaak door tedren troost haar tranen zocht te drogen,
Die trouwe hartvriendin, door blijdschap opgetogen,
Smaakt al de zaligheên, die 't reinst genoegen bied,
Nu zij de zegepraal der lijdende onschuld ziet.
Zij deelt in al hun vreugd: de lieve morgenzangen
Der juichende natuur, zijn door hun lied vervangen,
In 't eigen oogenblik dat *Levie's* heilig kroost
Nog zorgt dat de eerste vonk van 't morgen offer bloost,

Mag

Mag 't vrouwlijk danklied, door de dunne lucht weergalmen.
Hoe klinkt hun stil verblijv door ongedwongen Psalmen!
Elk rollend tijdstip word aan gulle vreugd gewijd, —
Getrouwe *Boäs* spaart, intusschen, zorg noch vlijt
Om voor het waar belang der schoone RUTH te waken,
En 't heil der Echtvriendin zijns Broeders te volmaken,
Reeds bood hij *Nimri*, die *Noömie's* land bezat,
Tot lossing van dien grond. d'aanzienelijksten schat,
De schraapzucht was voldaan; en *Boäs* kon zich vleien,
Zijn RUTH, nog deezen dag, langs *Machlon's* erv te leien.
Hij hadt *Aminadap Noömie's* eisch gemelt;
Doch, daar 's mans armen staat geen heilrijke uitkomst spelt,
Zegt *Boäs:* „ wees gerust, ik zal haar ervgoed lossen,
„ Met haaren wijngaard, die, in gintsche olijven bosschen,
„ Bevallig rijst, biede ik deez dag ten onderpand
„ Van ongekrenkte trouw, van vriendschap. Ja de hand
„ Der *Moabitische*, zal dit verdrag verzeeglen,
„ Wel aan, dat wij voor 't oog des Oudsten alles reeglen! —
De nijvre werkzaamheid had nauw de zachte rust,
Van 't blij ontwakend oog der schepslen weg gekust,

Nog

Nog had de morgenzon de ontelbre regenbogen,
Door elke ſtraal geſchetst, niet van 't gebloemt gezogen,
'T Lam groet, al blatend, naauw de blijde veldeling
Daar dauw, als paarlen, langs zijn blanke vachten hing.
't Veel kleurig Flindertje mocht, op de rozen knoppen,
Zich dartlend ſpieglen, in de heldre morgendroppen,
De jonge herderin hieuw de eerſte toontjes aan,
In 't vreezaam ſchomlend loof, der malſche dadelblaân.
't Was of de Zomer zich met nieuwe ſchoonheên ſierde,
Toen vreugd het huwlijks feest der reinſte liefde vierde,
In 't vrolijk *Bethlehem* hadt gulle vruchtbaarheid,
Alöm den dankbren lach, op 't vrij gelaad, verſpreid.
In *Silpa's* woning heerschte een ongeſtoord genoegen,
Een zuivren wellust deed de tedre harten zwoegen,
RUTH ziet, op 't onverwacht, zich vriendelijk gegroet,
Door *Fimia*, verzeld door al den maagden ſtoet,
Die zij in *Boäs* dienst haar veldvriendinnen noemde,
Thans hoord zij hoe haar elk als Bruid gelukkig roemde.
Geen nijd, die door haar gif de zaalge vreugd vergalt.
De jonge *Fimia*, die RUTH in de armen valt,
Doet

Doet, gloeiend van gevoel, dit blij bericht haar horen:
„ Gij zijt, voor 't oog der Stad, tot *Boäs* gaê gekoren,
„ Grootmoedige vriendin! uw heillot is gevest,
„ Uw naam — uw glorie praalt door *Canan's* rijk gewest.
„ Uw vriend, bij 't rijzen van den vroegen zomer morgen,
„ Vol ijver bezig om voor uw geluk te zorgen,
„ Heeft *Elimelechs* grond, wel eer voor brood verpand,
„ Met goud gelost, en wacht als echtvriendin uw hand?
„ De naaste losſer heeft, voor 't oog van *Juda's* Grooten,
„ Dit regt hem afgeſtaan. Kom, 't huwlijk dan geſloten;
„ Volg met *Noömie* ons, 't volk wagt, met ongeduld,
„ 't Ziet door uw komst zijn vreugd en *Boäs* hoop vervult."
Gelijk een jonge Roos, die 't middagvuur deedt kwijnen
Die 't vrolijk lachend blos, zag, met haar geur, verdwijnen,
Weêr vrolijk opluikt, door een regenvlaag beſproeit,
Daar elke droopel, die in 't treurend kelkje vloeit,
Verwelkte jeugd herſtelt, en weêr het blozend leven
Doet, in den zachten gloed der purpren bladen, zweven;
Zoo ſpreid deez taal het blos der ſchoone ontloken jeugd
In al haar kracht ten toon, bedauwt door dankbre vreugd,

Zelv voelt zich d' ouderdom vol vrolijkheid verjongen.
Noömie's naam en deugd rolt van 's volks blijde tongen,
Terwijl zij schoone RUTH, naar 't ruim gewelvsel leid,
Daar hen de vierschaar, die het recht beschermd, verbeid.
Die plaats, door *Isrel* bij de poorten hunner steden
Verkoren, strekt alöm ten wieg voor blanke zeden,
Tot veilge schuilplaats voor verdrukte onnozelheid,
Terwijl ze een kille schrik voor trouwlooze ondeugd spreid.
Hier had ook *Boäs* voor den raad der achtbre vadren,
Om *Elimelechs* zaak *Aminadap* doen nadren,
Die hem, voor aller oog, *Noömie's* losser noemt,
Daar 't saam geschaarde volk zijn liefde en grootheid roemt,
't Ziet gints *Noömie* haare schoone RUTH geleien,
Bij 't juichend feestmuzijk, der blijde maagden reien,
Noömie's ouderdom verspreid een achtbren zwier;
Zoo drijft de kuissche maan langs 't blijde luchtsafier,
En doet haar Majesteit bij tintelende vonken,
Van 't prachtig Nachtgestarnt, met grootschen luister pronken.
Bevalligheid en deugd bestraalen 't jeugdig oog,
Der vreemde schoonheid die het stuchtste hart bewoog,

Ontroering,

Ontroering, dankbre vreugd en liefde doen haar blozen,
En pronken met al 't schoon der opengaande rozen.
Zoo ras haar sprekend oog, het oog haar's vriends ontmoet,
Verliest 't aanminnig blos zig in een purpren gloed.
Een' stillen schroom doet haar, op 't duidelijkst, gevoelen,
Dat niets het vuur der min voor *Machlon* zal verkoelen.
Dat *Boäs* tedre vrouw, die ze altoos hoog waardeert,
Nooit minnend word beloont, maar slegts uit plicht geëert.
d'Eerwaarde losser treed zijn lieve schoone tegen,
„ Dees blanke hand, voor 't oog van *Ephrata* verkreegen,
(Dus spreekt hij, daar hij RUTH voor 't hoog gerechtshof leid)
„ Schenkt mij het rijkst bezit van aardsche zaligheid.
„ God die mijn hart doorgrond zal tot getuigen strekken
„ Dat liefdlooze ontrouw nooit mijne echtkoets zal bevlekken,
„ Dat ik de weêrhelft van de telg mijns Broeders huw,
„ En laage wellust, dwang en trotsche wreedheid schuw!
„ De *God van Isrel* moog' me een bloeiend Echtpand geven,
„ Een telg, waar in de naam mijns Broeders zal herleven;
„ Op dat uit *Juda's* stam niet één geslacht verga.
„ Al 't volk getuig dat ik, aan *Elimelech's* gae,

„ Het ervgeld ſchenk, door 't lot zijn vaderen beſchoren,
„ Thans zal geweld, noch list, niet meer uw rust verſtoren,
„ *Noömie!* wagt vol moed, door vreugd gevleid, den dood,
„ Daar, waar ge uw boezem melk aan blijde telgen boodt"!
Nu reist een ſchel gejuich en doet 't gewelv weêrgalmen,
De *Bethlehemſche* jeugd ſtrooit huplend mirthen palmen.
Terwijl *Noömi's* hart door ſtillen wellust ſlaat,
Verſchijnt een Priester, die, in 't witte feestgewaad,
De reine heiligheid van *Jacobs God* doet pronken.
Verheven Godvrucht ſchijnt zijn ſtatig oog te ontvonken,
Hij zegend 't huwend paar, daar elk de plechtigheid
De grootſchen luister van bezworen trouw verſpreid. —
Nu golvt de gloende lucht door blijde feestgezangen,
De zon ſchijnt wolkloos in den middag boog te hangen,
De gulle zomer bied, in ſombre wandelpaân,
Haar vruchten rijp geſtoofd, den feestgenoten aan.
Niets dwingt de zuivre vreugd. De trouwe burge,ſcharen
Verheffen *Boäs* deugd en toklen blij de ſnaren,
Zij voeren 't teder hart al zingend tot hun God,
En ſmeken voor de deugd om 't zielbekorendst lot!

„ *Lang*,

„ *Lang*, (juicht men,) *moet de naam van brave* Boäs *leven*! —
„ *Zijn heil zij boven 't woên van nijd en tijd verheven*! ——
„ *Zijn Rijkdom groei*! *'t geluk bestrooi zijn lachend veld*,
„ *Met al de schatten, die de schoonste hoop voorspelt*!
„ *De mollige overvloed blijv langs zijn voren dansſen*,
„ *De voorspoed ſier zijn tent, met malsche rozen kransſen*!
„ *Hij kenne, in 't laag gewest, nooit zorg noch knagend leed*!
„ *Zijn veê dat, huplend, door de zachte klavers treedt*,
„ *Doe elke dag zijn heil, zijn rijkdom welig groeien*!
„ *De melk van 't wollig schaap, de blanke room der koeien*,
„ *Biên rijke zaligheên, aan 't liefderijk gezin*! ——
„ Noömie's *Dochter zie haar tedre huwlijksmin*
„ *Gekroond door telgen die, in schuldelooze trekken*,
„ *Haar* Machlons *jeugd en moed, haar* Boäs *deugd ontdekken*!
„ *Zij blijv de glorie van haar dierbren echtgenoot*!
„ *Haast bloos, tot* Juda's *heil, een zuigling op haar schoot*.
„ *Haast zien wij* Boäs *in de reinste liefde delen*,
„ *Wen hij een Engel aan haar blanke borst ziet spelen*!
„ *Ja, dat een talrijk kroost hun vreugd hun heil vergroot*!
„ *Als 't zaad van* Juda, *dat uit vruchtbre Moeders sproot*!

„ *Ja* Boäs, *smaak al 't heil dat* Jacob *op deez' Aarde*
„ *Genoot, toen* Lea *hem een reeks van zoonen baarde,*
„ *Die, vrolijk groeiend, hem verrukte door hun jeugd!* —
„ *Smaak met uw zielvriendin, die onüitdrukbre vreugd,*
„ *Die Vader* Isrel *met zijn schone* Rachel *streelde,*
„ *Toen eerst een lachend kind aan haren boezem speelde,*
„ *Geen zorg geen huisverdriet zweev om uw Echtkoets heên!"*
Zoo klonk der reienzang, terwijl de dag verdweên.
De zachte schemering, omsluierde reeds de uuren
En wenkte *Levie's* kroost naar de avond offer vuuren;
Dan, eer de heldre dag in 't zoele Westen helt,
Is *Elimelechs* grond in *Boäs* macht gesteld. —
Verrukt geleid den stoet der blijde feestelingen,
Terwijl zij 't heil der min, op zachte akoorden, zingen,
't Verëenigt Paar, wiens hart *Noömie's* vreugd bedoeld,
Met zich ter heuvel op. Een stille ontroering woelt
Door haar bedaarde ziel, en doet haar tranen sprengen!
Noömie! zou ons hart geen tedre zuchten mengen,
Als offers door 't gevoel Menschlievenheid gewijd!
Tuigt elke voetstap niet een merk dier zaalgen tijd,

Toen

Toen kommerloze vreugd op de ogenblikken zweefde,
Toen liefde en onschuld in uw jeugdig blosjen leefde?.....
Noömie! deezen grond, zoo dierbaar aan uw hart,
Verlevendigt voor u de bange baarens smart,
Die in een Oceaan van zaligheên versmoorde,
Toen ge eerst de welkoom kreet der lieve wigtjens hoorden,
Toen gij, door vreugd verrukt, in 't aanzien van den dood,
Uw huwlijksvriend een pand van reine liefde boodt!
Hier was 't toen ge in de schaauw van die granaatboom ruste,
Het eerst een stamlend woord van *Machlons* lipjens kuste!
Hier heeft de Moedernaam het eerst uw ziel gestreeld!
Vaak heeft uw *Chiljon* daar aan uwen schoot gespeeld,
Wijl schuldeloos gevlei 't verdriet en zorg verzachten,
En gulle onnozle vreugd op 't blozend mondjen lachte! —
Noömie, door gevoel thans aan zig zelv ontrukt,
Word, door haar lieve Ruth, aan 't kloppend hart gedrukt,
Het vreedzaam landverblijv biedt haar een stille woning,
Hier vind haar liefde en deugd de vleienste beloning.
Vernoegd leid *Boäs* thans *Noömie* aan de hand
En toond haar d' overvloed van 't zielverrukkend land.

„ Hier

„ Hier kunt gij, dierbre vrouw! hier kunt ge uw wislend leven;
„ Eens, bij een fpaden dood, de Godheid weder geven.
„ Terwijl uw *Mach'on's* naam in onze telgen bloeit,
„ Waar op uw zegen nog van vege lippen vloeit!
„ Geniet hier al 't geluk — alle aardfche zegeningen,
„ Die ooit Gods liefde fchonk aan broze ftervelingen!
„ 'k Smeek, met de wellust van mijn hart, om geluk,
„ Uw levens avond ken geen wolk van ramp noch druk."
Op nieuw weergalmt de lucht, door ongedwongen tonen,
Men hegt aan 't wijngaard loof, de blijde bruilofts kronen,
En danst in 't fomber groen, op 't fors cimbaal geluit,
Of ftemt het fnaartuig zagt om, aan de tedre Bruid,
En haar verheven vriend, de rijkfte zegeningen,
Alle aardfche zaligheên gulhartig toe te zingen. ——
In 't fchoon bebloemt priëel word d'avond disch bereid,
Hier kende d'overvloed geen ftugge fpaarzaamheid,
De vette kalvren lugt, voor 't vlammend vuur gebraden,
En malfche geijtjens, die de grage lust verzaden,
Verfieren 't veldfeest, daar de gulle eenvouwigheid,
De bloem van 't fchoonfte graan tot voedzel heeft bereid.

De

De vette room, gefchept in juist gevormde fchaalen,
Noopt thans de feestrei aan den koelen disch te onthalen,
De blozende applen, milt beftrooid met lelieblaân,
Biên hun verfrisfend fap den feestgenooten aan.
Hoe word het oog bekoord door daadlen en granaten!
Hoe lacht de malfche vijg, naast volle honingraten;
Terwijl de palmwijn, in vergulden koppen, fchuimt,
En zelv de boezem der naargeestigheid verruimt! —
Elk vleid zig, gul genoot, op most en bloempjes neder,
Hoe gloeit thans *Boäs* ziel, hoe vol gevoel hoe teder
Vest hij het tintlend oog, op al zijn zaligheên,
De aardsch englen dalen zelv, al juichend, naar beneên,
En zien, door liefde en deugd, de zwakke ftervelingen
Voorby den hoogften rang der gloenden Seraph's dringen.
Zij huwen aan de vreugd, die aan den velddisch fpeelt,
Een zagte hemeltoon, die reine zielen ftreelt.
't Volmaakt genoegen geevt de fpijs nog edler geuren,
Men kend geen fchaduw zelv van 't zielbekomrend treuren,
Den koelen avond fchenkt de gulfte vrolijkheid,
De bleeke maan, die zig door 't bevend lommer fpreid,

Schijnt met meer luister, aan het blauw gewelv te pronken,
De wolken, rijk getooid met gouden ſterren vonken,
Verzwelgen 't licht niet dat de Nachtvorstin hen gaf
Maar kaatſten zilver op de groene beemden af.
Het tijdſtip word gewijd aan nieuwe zaligheden,
Alom werd *Isrels God* om vreede en heil gebeden,
Terwijl de feestdag, aan de grens der ſtoflijkheid,
Al juichend wegzinkt met de gloed der majeſteit.
Menschlievenheid! ô telg van 't zalig Alvermogen!
ô Goddelijke Deugd! met elks verdriet bewogen,
Gij waart het dien de ramp van 't ſterfelijk geſlacht,
In 's waerelds vroegſte jeugd, melijdend hebt verzagt,
Waart gij geen ſchakel in der dingen heilrijke orden?
Ras moest deez Aard een hel, de Mensch een duivel worden!
Gij boodt uw zachte hand aan Adams zuchtend kroost,
Terwijl gij de onſchuld in het grievendst lijden troost,
Waar ge ooit een Edle ziel met zelv voldoening ſtreelde,
Ontſpringt een zaalge bron van onüitdrukbre weelde,
En ſchenkt aan 't kwijnend zaat, der zuivre Godsvrucht, kragt,
De wanhoop vlucht, en, moed herleeft bij 't zwak geſlacht;

Hier

Hier, telg der Eeuwigheid! hier moogt ge op glorie bogen!
Gij, gij hebt *Boäs* hart tot tederheid bewogen.
Het klopt voor 't fijnst gevoel, daar 't in zijn zielvriendin,
Al 't gaadloos heilge ziet der reine huwlijksmin.
Zijn gul zijn minzaam oog, kan in *Noömie's* trekken, —
Het treffend beeldnis eener englen ziel ontdekken;
Verrukking, dankbre vreugd en onverwrikbre trouw,
Verzellen 't liev geluk, en bannen zorg en rouw.
Elk tijdstip rolt voorbij in schuldeloos genoegen,
Geen angst — geen bange smart doet zagte boezems zwoegen,
Noömie wagt gerust haar levens avond af,
En kiest — op eigen grond — voor 't koud gebeent' een graf.
„ Hier (zegt zij,) door de schauw van 't statige eiken lommert'
„ Slaap ik in 't donzig stof, voor zorg nog leed bekommert,
„ Schokt d' Aardbol uit zijn kring *Noömie* sluimert vrij,
„ Hier wentlen de Eeuwen zagt mijn zwijgend graf voorbij.
„ Nog lacht de tijd mij aan; 'k zal op Gods gunst vertrouwen,
'k Zal, eer ik sterv, nog 't kroost van *Mathlons* gaê aanschouwen,
„ ô Vleiend denkbeeld! 'k vrees den last der jaren niet!"....
Thans hadt de zomer, die alom zijn schatten biedt,

Zijn bruine lokken reeds met vale wijngaard bladen
Omkranst, daar blijdschap zig in zoeten most mogt baden;
  Ruth waar, in *Boäs* huis, de wellust van 't gezin,
  Haar deugd bekoorde elks ziel: haare onbevlekte min
Haar zedigheid, haar trouw deên al de zaligheden,
Bekoorlijk bloeien, voor haar achtbren Echtvriends treden,
  Vaak wijd hij, in haar' arm, aan God een dankbre traan,
  Terwijl het fijnst gevoel hun beider hart deedt slaan,
Niet ver gescheiden van *Noömie's* stille woning,
Genoten ze elken dag de vleiendste beloning,
  Van liefde en tedre zorg, daar 't lagchende geluk,
  Noömie streelde, vrij van tegenspoed en druk.
De blijde landstreek mocht op zijn bewooners roemen,
De lijdende armoê hen een' veilgen toevlucht noemen,
  Gelukkig oord! waar deugd haar heilig altaar bouwt,
  Waar zig de waare vreugd, in vriendschaps arm, onthoudt,
De Godheid die, volmaakt door wellust zich ziet strelen,
Wen zij haar schepslen in 't bedoelt geluk ziet delen,
  Hegt welvaart, liefde en vree en heil aan elken dag,
  De schoone daagraat rijst met een bevalgen lach,

En

En ſtrooit den zegen mild, langs tuin en veld en akker,
Vernoegde werkzaamheid zingt 't ſlapend veldvee wakker,
  Godvruchte *Boäs* juicht, met zijn geliefde gaê,
  Al ſtamlend 't danklied der verloste geesten ná
De vreedzame avond voert 't aanminnig beeld der vrede,
Gevoed door zaalge rust, op koele vleuglen mede,
  Zoo drijft de Winter na het wit beſneeuwde noord,
  Langs rots en woestenij, door *Canans* beemden voort;
Thans ziet *Noömie* door een vreemdling zig begroeten,
Zij ſtaat ontroerd: ze ontdekt *Elmire* aan hare voeten,
  Van wie ze al wenend ſlechts 't verward bericht ontfing;
  De jonge *Amiel* kend ze in den vreemdeling,
Bewondring en gevoel doen nog haar ſtem verſmoren.
„ Ach, (zegt zij,) doe mij 't lot van *Orpa* duidlijk horen?
  „ Bezweek die ſchoone in 't eind voor alle rouw en ſmart?
  „ *Haar lijden is voltooid; zij heeft hier, aan dit hart,*
(Herneemt de Voedſter) „ *zagt den jongſten ſnik gegeven!*
„ *Helaas! de zoetſte hoop verſterkte 't kwijnend leven,*
  „ *Zij moest, eer 't ſteruür haar verlosſing aan kwam biên,*
  „ *Zig eerst nog Moeder van een hulpeloos wichtjen zien!*

„ Hoe? (roept *Noömie*) mag mijn *Chiljons* naam nog bloeien?
„ Waar is die lievling? 'k voel mijn Moeder hart ontgloeien!
„ *Ach!* (zucht *Elmire*) *vleid u met dien wellust niet,*
„ *Beminlijke* ORPA, *die bij* CHILJON *rust geniet,*
„ *Mogt 't pand der reine min nog nauwlijks welkoom kusſchen,*
„ *Of voelt in 't brekend hart het vege leven blusſchen,*
„ *Reeds had de koude dood haar jeugdig bloed verſtremt,*
„ *Nog hielt zij 't ſchreiend wichtje aan de enge borst geklemt,*
„ *En ſmeekte, al ſtervend, mij, voor 't dierbaar pand te zorgen,*
„ „ *Waak, (riep zij ſtaamlend) voor de jonge levensmorgen!*
„ „ *Ach dat mijn telgje, ô God! niet in zijn jeugd verwelk,*
„ „ *Mijn Lievling! nooit gezoogt met Moeders boezem melk!*
„ „ *Ach! was mijn hoop gelukt, 'k waar ras dit oord ontvloden!*
„ „ *En deez onnoozlen aan* Noömie's *zorg geboden,*
„ „ *'t Hadt daar, als* CHILJONS *telg, voor* JACOBS GOD *gebloeit!*
„ „ *o* RUTH! *mijn zielvriendin 'k voel hoe mijn boezem gloeit.*
„ „ *Ik ſterv!* ELMIRE! *ik bid voldoe aan mijn verlangen!*
„ „ *Doe mij de laatſte blijk van uwe trouw ontvangen!*
„ „ *Zweer dat gij 't hulploos kind, dat op mijn boezem rust,*
„ „ *Wiens tedre trekjes door mijn kouden mond gekust,*

„ *Zijn*

„ „ Zijn dierbren Vader doen voor mijn verbeelding zweven,
„ „ Dat gij deez lievling aan Noömie's zorg zult geven?...
„ Haar flauwe stem bezweek; elk afgebroken woord,
„ Smolt in een doodsnik; 't oog, waar in nog teêrheid gloort,
„ Bleev op het kind gevest terwijl haar ziel reeds scheide,
„ Daar CHILJONS telg zijn lot, schoon onbewust, beschreide.
„ Ze ontsliep in mijnen arm! wat heeft mijn hart geleên!
„ Ik heb UW' GOD om kracht, in al mijn rouw, gebeên!
„ 'k Zag 't ouderlooze wichtje, aan mijne zorg geheiligt,
„ Dan 'k zag 't haast, door den dood, voor 's levens ramp beveiligt!
„ 'k Nam 't uit den kouden arm der Moeder, die geen smart
„ Geen lijden meer gevoelt, maar 's waerelds wisling tart,
„ In 't eigen graf, dat vaak haare oogen kust verlusten,
„ Bij Chiljons sluimrend stof. deed ik mijne Orpa rusten.
„ En 't levensvonkjen dat in 't pand der liefde gloort,
„ Zag ik, nog d' eigen dag, in d' arm des doods versmoord!
„ Terwijl mijn hijgend hart, door 't grievendst lijden klopte.
„ De bange zuchten, die mijn boezem lang verkropte,
„ Bij 't vege stervbed, van mijn lieve voedsterling,
„ Verschaften mij thans lugt, terwijl ik troost ontving,

„ Door

„ Door 't denkbeeld dat die macht, die wij eerbiedig vrezen,
„ Vol liefde 't lot bewaakt van hulpeloze wezen, ——
„ Al vleiend voerd' zij thans de blanke onnozelheid
„ Uit 't jammer vol gewest, —— waarom dit heil beschreid?
„ Neen, morgen roosje! uw dood doet mij geen tranen plengen,
„ Uw stof zal zig met 't stof van minnende Ouders mengen,
„ In 't stervüur van den tijd, vertoond het eerste licht,
„ Dat in hun oogen straalt, het eerst dit schuldloos wicht! ——
„ Nu scheen mij 't vruchtbaar veld verkeerd in woestenijen,
„ Geen lachje der Natuur kon meer mijn oog verblijen,
„ Een sombre treurigheid verzelde elk oogenblik,
„ Mijn Vaderland scheen mij 't verblijv van angst en schrik,
„ De troost mijns ouderdoms waar nu door 't graf verzwolgen,
„ 'k Besloot de hartvriendin mijn's Voedsterling te volgen;
„ Mij dagt de schone RUTH, waar zij zig ook bevind,
„ Heeft Orpa's Voedster, sints haar vroegste jeugd bemindt,
„ Ik ken Noömie's hart, beproevt door 't grievend lijden,
„ Zij zal haar bijstand aan eene afgeleevde wijden,
„ Mijn krachten zijn verteerd, ik eisch niet lang uw hulp,
„ Deez' jongen Menschenvriend boodt mij zijn lage stulp,
„ Ter

„ *Ter veilge schuilplaats, 'k zag 't gevoelig mededogen,*
„ *Met mijn verdriet, in elk der huisgenoten oogen;*
„ *'k Verhaalde hen mijn lot; 'k had nauw uw naam gemeld,*
„ *Of blijde vriendschap scheen te hupl'n door het veld.*
„ *Men schetste mij uw heil; hoe voelde ik 't hart ontroeren,*
„ *Het lot der lieve* RUTH *scheen me aan mij zelv te ontvoeren.*
„ *Ga heen,* (sprak Milon,) *weest getuigen voor uw dood,*
„ *Hoe Isrels God 't geluk der deugd op aard vergroot.*
„ *Mijn Zoon zal U, vol vreugd, aan hare woning leiden,*
„ *'k Zag gul genoegen zig op elks gelaat verspreiden,*
„ *Ik scheide met een hart dat nog, voor 't liev gezin,*
„ *Door dankbre vriendschap klopt; —'k trad nauw deez streken in,*
„ *Of 'k hoorde uw naam, uw deugd en* RUTH'*s geluksstaat roemen!*
„ Ja, (zegt *Noömie*,) 't volk mag mij *Gezegend* noemen,
„ Mijn ziel gloeit door 't gevoel der reinste dankbaarheid
„ Dan, welk een smart is mij door *Orpa's* lot bereid!
„ In 's levens bloei verwelkt, ik zag het grievendst lijden,
„ In 't heimlijk, al de kragt van hare jeugd bestrijden,
„ En moest die tedre nog, na zoo veel angst en smart,
„ De kwelling voelen van een brekend moederhart!....

„ Dan, 't is voltooit! zij mocht dit treurgewest ontvluchten,
„ Nooit zal haar ſchuldloos kind om moeders bijſtand zuchten,
„ Gods min bewerkt tog 't heil, van elken ſterveling!"...
RUTH, die 't berigt nauw van *Elmire's* komst ontving,
Of in haar armen ſnelt, voelt 't grievendst medelijden,
En blijft een tranen vloed, aan *Orpa's* deugden, wijden.
Dan, ware vriendſchap, die haar lieveling betreurd,
Voelt dat geen ſtervlot ooit die zaalge kluisters ſcheurd,
De blijde ſtervdag blinkt, door zwarte treurgordijnen,
En doet, voor 't ſchreiend oog, de onſterflijkheid verſchijnen,
Godvruchte *Boäs* deelt in al de boezem ſmart,
Maar toont hoe grootſche deugd dit wislend leven tart!—
De jonge *Amiel* geniet elks liefde en achting,
Hoe gul word hij onthaalt! de dankbre plichtbetrachting
Blijvt in *Noömie's* ziel, en daar hij van hen ſcheid,
Ziet hij, het rijkst geſchenk, voor zijn gezin bereid.
RUTH wil een ſluier, door haar eigen hand geweven,
Met blauw en rood doormengt, aan jeugdige *Elma* geven,
Noömie doet de keur der malſche vruchten biên,
Aan *Milon* en zijn gaê; op dat zij juichend zien,

Hoe

Hoe voorfpoed en geluk langs *Juda's* heuvlen fpeelde,
Terwijl *Elmire* in 't heil der trouwe deugden deelde.
Noömie fchenkt, tot loon van lang betoonde trouw,
Een ftil een vrij verblijv aan de afgeleefde vrouw. —
De hoop zweeft, in een rei van aardfche zaligheden,
Op reine vleuglen van oprechte fmeekgebeden,
Reeds in het fchoon verfchiet, de wellust lacht hen aan,
Daar liefde en dankbre vreugd 't gevoelig hart doen flaan.
Ja, God gewijd geflacht! gij ziet uw heil voltooijen;
Eer de Oogstmaand 't golvend goud, op 't vruchtbaar veld zal ftrooijen,
Eer 't graan ten wieg verftrekt voor mollige overvloed,
Word reeds door Boäs *gaede een fpelend kind gevoed!....*
Dit vleiend denkbeeld, bant al de akelige zorgen, ——
Ruth, met 't aanminnig blos der fchoonfte lente morgen,
Door wellust zagt bedauwt, verrukt de tedre ziel
Haar's Echtvriends, die zij vaak in knellende armen viel,
Wen ze al de zaligheên van hun geluk gevoelde,
Schoon nooit haar zuivre min voor *Machlons* fchim verkoelde.
ô Reine liefde! ver verheven boven 't grav!
ô Duidlijk perk van 't beeld, dat God den aardling gav!

God! de Eeuwge liefde zelv, de grond van ons vertrouwen,
Verlust zig, om zijn beeld in onzen geest te aanſchouwen!...
  Heel *Juda* hieldt het oog op *Boäs* ſtaag gevest,
  Zijn eer — zijn grootheid was de glorie van 't gewest.
Dan, welk een gloed ontvonkt ons bloed in kronklende aadren?
Wij zien het tijdſtip dat de deugd zal kronen nadren!....
  Verrukking gloeit in 't hart van elke veldeling,
  De zaalge dankbaarheid daalt, uit der Englen kring,
Waar heên ze eens vluchten moest, uit *Edens* kwijnend lommer,
Nu ſtreeld haar de onſchuld blij, men denkt aan leed noch kommer.
  RUTH voelt al d'angst de ſmart door 't zaligst heil verzagt,
  ZELVS MOEDER, grote God! nu blijkt de tedre kracht,
Van liefde en van natuur! gelukkigst aller dagen!
Terwijl de Godvrucht in een zilvren ſtaatzie wagen,
  Met lelien gekroond, werd met eén heilge ſtoet,
  Van Hemellingen in dit ſtervlijk oord begroet.
RUTH is de Moeder van een wicht zoo ſchoon zoo vleiend,
Als immer 't licht genoot. — 't Bevallig kind dat ſchreiend
  Het leven welkom groet, is moeders vreugde en lust,
  Die 't eerſte traantje van 't ontluikend blosje kust,

Terwijl

Terwijl verrukking thans haar huwlijks vriend bezielde,
Die, ſpraakloos van gevoel, naast 't juichend kraambed knielde,
Daar hij haar blanke hand met gloende lippen drukt,
Daar alles, wat zijn ziel ooit wenſchen kon, gelukt,
Hij neemt het huwlijkspand, vol vreugd, in trillende armen.
„ Ik (zegt hij,) zal de jeugd van 't weêrloos kind beſchermen,
„ Maar nooit boog *Boäs* op dit ſchittrend Echtjuweel! —
„ *Noömie!* zie uw zoon! dit heil viel u ten deel,
„ Deez kleene lievlng moet uw glorie doen herleven,
„ Omhels hem! — God heeft zelv deez wellust u gegeven!" —
Hij bied haar 't hulploos kind, terwijl haar boezem gloeit,
En een gevoelge traan uit ſprekende oogen vloeit, —
De kwijnde ouderdom verdwijnt van deez toneelen,
Noömie mag verjongd de jeugdige Engel ſtreelen,
Haar hart is overſtelpt, daar 't in haar armen rust,
En niets den zuivren gloed van hemel blijpſchap blust, —
Verrukte *Boäs* ſmaakt 't volmaakst genot der weelde,
Dat ooit de vrije ziel des denkende aardlings ſtreelde,
Hij ziet zijn gaê gered, uit angſten van den dood,
't Bekoorlijkst wichtje ſlaapt thans op *Noömie's* ſchoot,

 Hij

Hij drukt den kus der min nog op verbleekte lippen,
Der liefste zielvriendin. — Zij laat een zuchtje ontglippen
Daar zij haar *Boäs* aan haar dankbren boezem knelt,
Haar ziel spreekt in een traan, die in haare oogen zwelt;
Daar de onüitdrukbre vreugd zelvs d'uitgezogtste woorden,
Te flauw, te krachtloos zijn. —— Hun zaligheên bekoorden
De blijde Seraphs, die het deugdbeminnend kroost,
Wiens glorie zon bewolkt, door 't stervlijk stof reeds bloost,
Omschaduwen de glans met blanke Hemelschachten,
Zij deelen in 't geluk der stervlijke geslachten;
De ruime woning galmt, door 't schuldloos vreugde lied,
Daar waare vriendschap thans 't volmaakste heil geniet! —
Getrouwe *Silpa* treedt *Noömie* vrolijk tegen,
Noömie (juicht zij,) *heeft van God een Zoon verkregen!*
Elk galmt haar vrolijk na, daar *Fimia* verrukt,
De jonge Moeder aan d' ontroerden boezem drukt. ——
Waar 't vrolijk oog zig wend 't kan al tot blijdschap wekken ——
Noömie's schoot blijvt 't kind ten zachten wieg verstrekken,
Terwijl de slaap voor 't eerst, d'aanminnige oogjes sluit
Noömie's kloppend hart barst in deez' woorden uit:

„ *God*

„ God heeft min leed gezien, 'k mag weer op nakroost roemen,
„ Dit kind bouw *Machlons* huis ik zal het OBED noemen,
„ Het zal de glorie zijn van mijn verneêrt geslacht,
„ Zo vaak d'onnoozle vreugd in vleiende oogjes lacht,
„ Bekoord zijn lieve jeugd de onsterfelijke schimmen
„ Der zaalge Vadren, die als morgensterren glimmen,
„ Mijn' *Elimelech!* streelt *Noömie's* heil u niet?
„ Daal eens nog, Hemelling! in 't stoffelijk gebied!
„ Aanschouw de zaligheên, die ons op aarde omringen! —
„ 'k Wacht nu vol vreugd den dood, mijn dierbre Lievelingen!
„ Godvruchte *Boäs* droogt, haast, op mijn vreedzaam graf
„ Van 't oog der lieve RUTH de tedre traanen af!
„ Mijn Dochter! welk geluk, ik zie uw deugd beloonen,
„ 'k Roem eens, in 't Godsgewest, uw trouw op Englentoonen!"
Elk volgt haar juichend naar. — Hoe rolt langs 't vrolijk veld,
De stem der snaaren, die het danklied blij verzelt.
Hoe galmt de ruime lucht thans, door geboorten zangen —
De landjeugd gaat ten rei, de vreugd bloost op hun wangen,
Het ademt alles rust, en gulle zaligheid,
Terwijl zich d'offergloed op 't dankåltaar verspreid.
De maagdelijke rei volgt *Levie's* harpgezangen,
Terwijl de herders dien gewijden toon vervangen,

Zij

Zij zingen *Boäs* heil, door 't koele loof beschauwt,
Daar 't weelig-wollig vee het malsche groen herkauwt! ——
Wij zongen 't loon der deugd, en onverwelkte liefde,
Dat eens het maagdlijk hart der vreemde schoone griefde;
En trof ons zagt pinceel dit Godlijk schilderij,
In al zijn edle zwier en kracht niet naar waardij,
't Ontbrak ons nooit aan verw, maar — wel aan kunstvermogen!
Aartsgoedheid! liefdrijk God! gij zaagt ons ijvrig poogen! —
Voldoet deez flaauwe schets slechts *één* gevoelig hart,
Dat reine liefde kent — dat lage schijndeugd tart,
Dan is ons doel bereikt!... ô RUTH! die thans door de Englen,
d'Onwelkbren krans der min, in *Edens* beemt, ziet strenglen,
Wij staamlen nog uw' roem, als ge ons onstervlijk groet,
In 't eeuwig zangpriëel, der Cherubijnen stoet.
Dan klinkt de lof der deugd, op hoog gestemde snaaren,
Dan volgen wij de galm van *Isrels* blijde schaaren;
Terwijl uw' naam op aard, door wentlende eeuwen, klinkt,
Als 't laatste tijdstip, eens, in de eeuwigheid verzinkt.
Dan moge, ô schoone RUTH! in 't laatst der ogenblikken,
De jongste polsslag der natuur voor u nog tikken! ——

EINDE VAN HET VIERDE EN LAATSTE BOEK.

